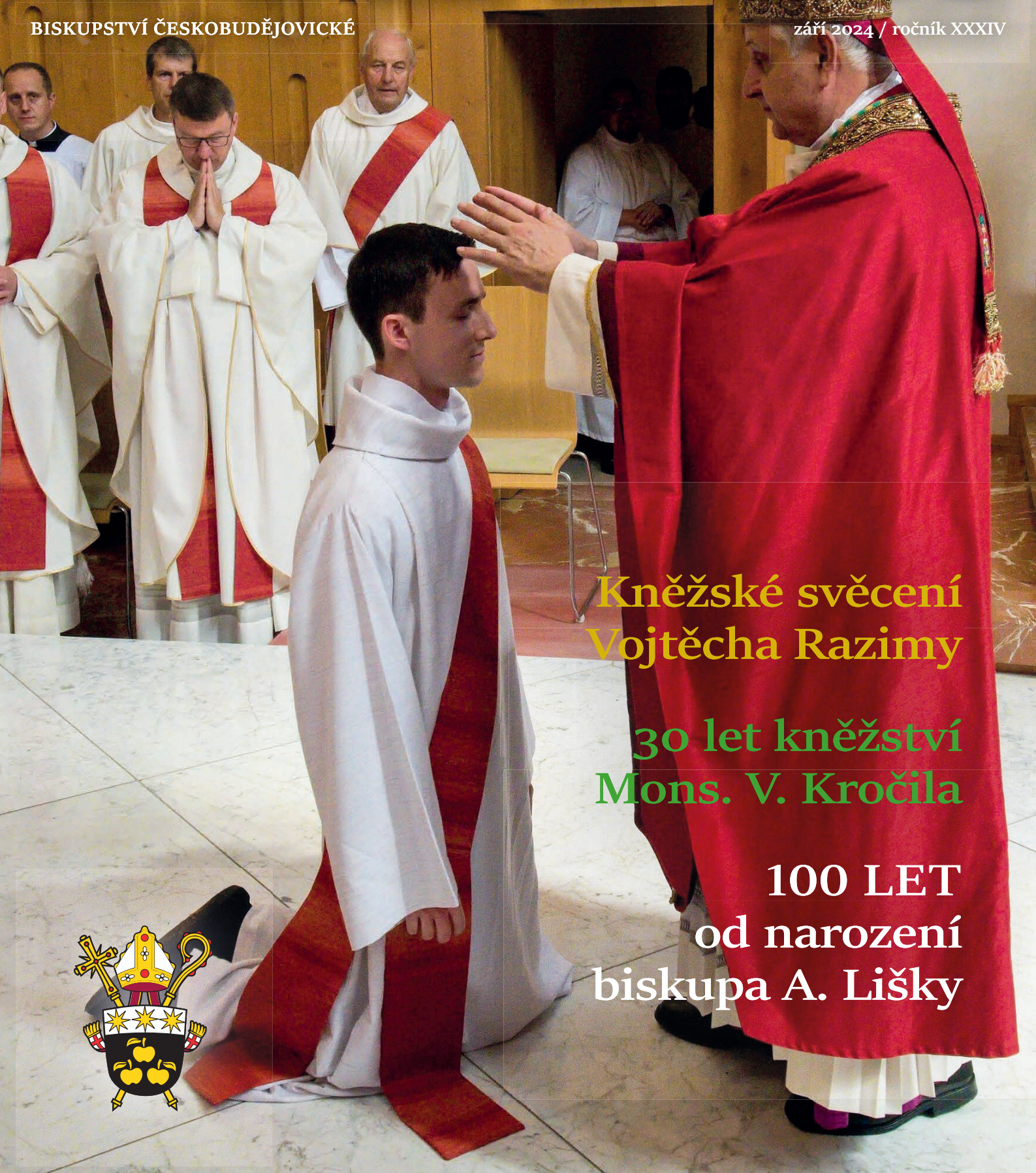

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

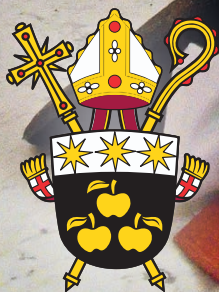
září 2024 / ročník XXXIV

Kněžské svěcení
Vojtěcha Razimy

30 let kněžství
Mons. V. Kročila

100 LET
od narození
biskupa A. Lišky

diecézní pouť

BISKUP MONS. VLASTIMIL KROČIL A VIKARIÁT STRAKONICE VÁS ZVOU NA

DIECÉZNÍ POUŤ

5. 10. 2024 | STRAKONICE-HRAD

9.00 RŮŽENEC | 9.30 MŠE SV.
SAMOSTATNÝ PROGRAM PRO DĚTI
11.00 PŘEDNÁŠKY

o modlitbě
KARMELITÁN
P. PAVEL POLA

životopisná přednáška
NUNCIUS
MONS. JUDE THADDEUS OKOLO

o vztazích v rodině
MANŽELÉ
IMLAUFOVI

12.30 TEÁTR PAVLA ŠMÍDA
14.30 ZÁVĚREČNÉ POŽEHNÁNÍ

TUTO POUŤ FINANČNĚ PODPÓRILLO MĚSTO STRAKONICE A SPOLEK MOST-ČESKÉ BUDĚJOVICE

Informace: www.dieceznipout.cz

www.meks-st.cz

Obsah

Editorial	3
Českobudějovická diecéze se raduje z nového kněze	4
Slavnost sv. Petra a Pavla v Bělčicích	5
Každý den kněžství je milost	6
POZVÁNKA: Diecézní pouť 2024 ve Strakonících	7
Rozhovor ke 30. výročí kněžství Mons. V. Kročila	8
Personalia	11
Slovo života pro děti	13
Mé ne-milé vzpomínky na otce biskupa Antonína	14
Neobyčejný život skromného biskupa	16
Dobrovolníci Diecézní charity pomáhají lidem už 20 let	20
Tábor „Cesta kolem světa za 80 dní“	21
Jubilejní rok s Duhou	22
Salesiánské středisko mládeže otvírá od září mnoho kroužků	23
Už vám to zase začne!	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 9. 2024

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V sobotu 29. června 2024 přijal z rukou diecézního biskupa kněžské svěcení Vojtěch Razima. Více v článku na straně 4;
Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra.

Diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil oslavil v sobotu 13. července 2024 třicáté výročí svého kněžského svěcení. Více v článku na str. 6

Editorial

Vážení čtenáři diecézního časopisu Setkání,

život má mnoho období a milníků. Některé z nich se v každém kalendářním roce opakují, do jiných dvakrát nevstoupíme. Ať tak či tak, jsme jako poutníci s jasným cílem, který přesahuje pozemský horizont. Smyslem vydávání diecézního časopisu Setkání je, abychom byli nejen informováni, ale abychom se na společné cestě navzájem obohacovali a povzbuzovali osobními zkušenostmi s Bohem. Jak zmiňuje apoštol Pavel v listě do Korinta: „Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocství, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem.“ (1 Kor 12,4-12)

Ať Bůh, původce veškerého obdarování, provází jak přispěvatele, tak čtenáře svým svatým Duchem.

Mons. ThLic. David Henzl, generální vikář

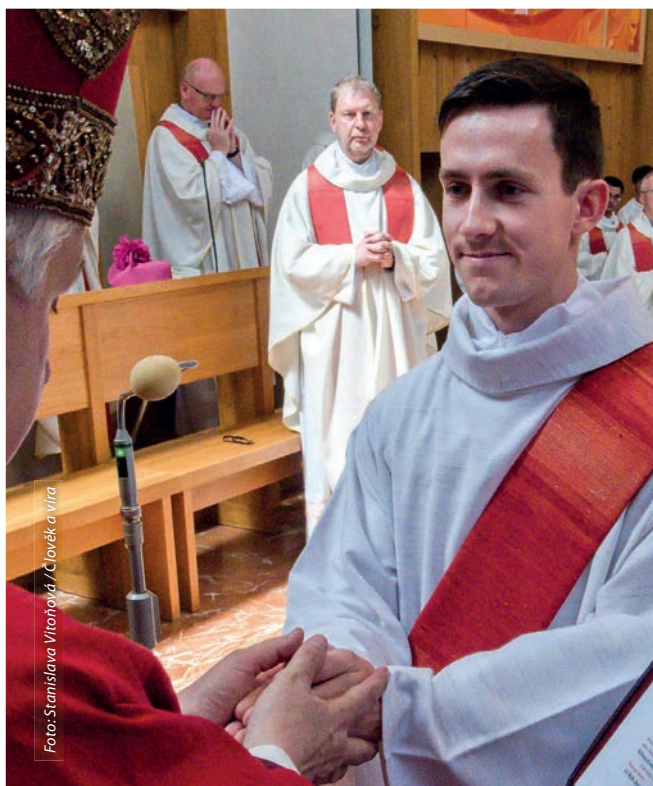
Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Českobudějovická diecéze SE RADUJE Z NOVÉHO KNĚZE

Českobudějovická diecéze prožila v sobotu 29. června 2024 o slavnosti svatých Petra a Pavla kněžské svěcení. Vojtěch Razima, který pochází od Křemešniku a toho času slouží jako jáhen v Prachaticích, potvrdil svým „Zde jsem“ svou připravenost být Ježíši Kristu cele k dispozici a vylechl homilii biskupa Vlastimila.

V homilii sídelní biskup k Vojtěchovi otcovsky promlouval: „Milý Vojtěchu, patříš do kruhu blízkých přátel Krista Pána a je důležité, abys v tomto přátelství setrval, abys zůstával v Kristově lásce. Náš Mistr a Pán, Ježíš Kristus, Tě dnešním dnem posílá, abys svátostným způsobem povzbuzoval a posiloval svěšené stáde. Máš a musíš být tam, kde je třeba léčit a obvazovat, rozvazovat a osvobozovat, kde je třeba vykročit vstříc a pak i trpělivě doprovázet. Staň se balzámem, který druhé hojí, utěšuje a přináší jim pokoj, a čiň tak s pokorou, dobrotivostí a skromností.“

Biskup Vlastimil kladl Vojtěchovi na srdce, aby s radostí hlásal Boží slovo všem, k nimž bude poslán, aby rozjímal o Božím zákoně a uváděl ho do života. Aby byl bdělý, uchoval si smysl pro odpovědnost, radostnou věrnost slibu čistoty pro „Boží království“, jakož i odevzdanost a ochotu být s Kristem, třeba i skrze oběť, bolest a kříž. „A kdyby někdy přišly pochybnosti o tvém kněžství, nenech se jimi zlomit a věz, že si tě Bůh nevybral jen tak náhodou a pro legraci,“ ubezpečil kandidáta kněžství jeho biskup.

Biskup Vlastimil shrnul konání, které na Vojtěcha jako kněze čeká: „Budeš vysluhovat Eucharistii – Kristovu oběť; budeš křtít, a tak přičleňovat k Božímu lidu; budeš ve jménu Krista odpouštět hříchy těm, kdo je vyznávají a činí pokání; svatým pomazá-

ním budeš posilovat nemocné a umírající; budeš žehnat novomanželům; budeš pohřbívat zemřelé a vykonávat ostatní služby k posvěcení věřících. Budeš se modlit za věřící a za celý svět 'Denní modlitbu církve', ve které budeš chválit a prosit Boha a děkovat mu za všechna dobrodíní.“

Biskup Vlastimil poděkoval jménem svým a jménem církve rodičům budoucího novokněze za dar jeho života i výchovy a poděkoval také všem, kteří Vojtěcha na cestě ke kněžství podporovali, a poprosil všechny věřící své diecéze o modlitbu za další kněžská povolání, aby se mohla šířit radostná zvěst o Božím království. Svou homilii zakončil slovy: „Milý Vojtěchu, za okamžik přijmeš svátost kněžství a tím bude stvrzeno tvé vyvolení. Stojíš tedy na startu, ale tentokrát nejde o žádný půlmaraton. Bude to běh na hodně dlouhou trať plnou překážek, ale v cíli na tebe čeká věnec nepomíjející! Velmi si přeji, aby byla tvoje kněžská služba vždy radostná. Aby neskomírala, ale překypovala životem; kéž přináší tvoje kněžství hojný užitek a dobré ovoce! Přeji si, abys jako novokněz vždy nacházel podporu v přátelství s ostatními spolubratry v kněžské službě i se svým biskupem. Kéž nás Pán Ježíš na přímluvu našich patronů, zvláště světců Mikuláše, Petra a Pavla, naplňuje svou milostí, abychom s radostným zápalem sloužili-

li Jeho pravdě a Jeho lásce! A Panna Maria, Královna kněží, kéž mateřsky bdí nad duchovní cestou každého z nás! Amen.“

Po prostraci kandidáta kněžství provázené modlitbami a zpěvem litaní následovalo vzkládání rukou biskupa a všech kněží. A konsekrační modlitbou, kterou používá církev s nepatrnými obměnami již od 6. století a kterou biskup vyslovil nad Vojtěchem, se z jáhna Vojtěcha stal kněz Vojtěch. DEO GRATIAS! Za pomoci spolubratra kněze se oblékl do mešního roucha, poklekl před biskupem, který jeho dlaně pomazal křížem, a přijal od něj obětní dary. Liturgie kněžského svěcení byla završena pozdravením pokoje. Novokněžské požehnání udělil Vojtěch nejprve svému biskupovi. Biskup políbil jeho dlaně a vyzval věřící, aby činili totéž, protože dlaně novokněze Vojtěcha jsou posvěcené.

Při děkování před koncem mše svaté řekl otec Vojtěch biskupu Vlastimilovi: „Děkuji Vám, otče biskupe, za Vaši odvahu, s níž mne, šestadvacetiletého kluka, vysíláte hlásat evangelium do všech končin země.“ A ocenil vzkládání rukou kněží slovy: „Vždycky mi připadalo, že je žehnání všech přítomných kněží kandidátovi kněžství příliš zdlouhavé a trochu zbytečné. Ale dnes jsem pocítil jeho velikou sílu a moc mi pomohlo, děkuji vám.“

Stanislava Vitoňová

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Interiér kostela sv. Petra a Pavla v Bělčicích.

Slavnost sv. Petra a Pavla v Bělčicích

Letošní slavnost sv. Petra a Pavla byla v bělčické farnosti obohacena hudebně-přednáškovým podvečerem nazvaným „Dědictví otců zachovej nám, Pane!“ Tato akce se uskutečnila v bělčickém kostele v podvečer slavnosti v sobotu 29. června 2024.

Povídání o historii, osobnostech a pamětihodnostech farní osady bělčické se ujal historik Mgr. Vladimír Červenka. Mluvené slovo obohatil dataprojekcí historických fotografií. Zmíněno bylo mnoho osobností, mezi nejznámější patřil P. Antonín Jarolímek a poslední sídlící administrátor na bělčické faře P. Jiří Mráz, kterého řada posluchačů ještě osobně znala.

Hudebními vstupy – hrou na varhany – provázel program Mgr. Jakub Komrska. Zazněly skladby autorů ze 17., 18. a 19. století (skladby Georga Friedricha Händela, Johanna Sebastiana Bacha, Fryderyka Chopina a dalších). Z původně plánovaných 90 minut se akce protáhla na téměř 3 hodiny. Po skončení programu nechyběly ani pouťové koláčky.

Hlavní poutní slavnost se konala v neděli 30. června 2024. Mši sv. sloužil P. Petr Misař ze Starého Rožmitálu a varhanní doprovod zajistil Oldřich Holý z Březnice. Po závěrečném požehnání přítomní poblahopřáli P. Misařovi k jeho jmeninám a také gratulovali naší dlouholeté farnici Marii Koblihové ke kulatému životnímu jubileu.

Na závěr uvádíme citaci arcibiskupa dr. Karla Kašpara, který navštívil bělčický kostel v roce 1933: „Bělčický kostel je krásný a dej Bůh, aby v něm našli všichni budoucí, co v něm nacházeli všichni minulí – pokoj srdce, klidné svědomí, sílu v bolestech, pokornou duši v radostech, ke všem pracem Boží požehnání, ve všech pohromách válečných i živelních nové vzkříšení.“

Marie Křivková

KAŽDÝ DEN KNĚŽSTVÍ JE MILOST

V sobotu 13. července 2024 oslavil diecézní biskup českobudějovický Mons. Vlastimil Kročil třicáté výročí svého kněžského svěcení.

Dne 16. července 1994 o svátku Panny Marie Karmelské jej v katedrále svatého Mikuláše vysvětil na kněze českobudějovický biskup Antonín Liška. Letos ve stejné katedrále biskup Vlastimil při slavnostní mši svaté poděkoval Pánu Bohu za dar kněžství a za všechny obdržené milosti a s vděčností a slovy díky vzpomněl na ty, kteří mu během těchto třiceti let pomáhali, i na ty, kteří mu pomáhali na jeho cestě ke kněžství. „Někdo třeba může namítnout, že třicet let kněžství není zvlášť významné jubileum, ale za dar kněžství máme děkovat každý den,“ řekl v úvodu mše svaté jubilant. Při výběru textů pro liturgii Božího slova se biskup Vlastimil inspiroval svým předchůdcem biskupem Jiřím, který zásadně používal texty ze dne. „A ejhle, jak výmluvné je Boží slovo ze soboty 14. týdne v mezidobí i pro tuto dnešní příležitost!“ radoval se otec biskup Vlastimil. „Zastavme se u tří myšlenek z evangelia, které jsou jakýmsi doplňkem Ježíšova učení,“

řekl biskup Vlastimil ve své homilii. Mluvil o tom, že **Pán Ježíš nechce církev, která by se jen skrývala a mlčela. Přeje si církev, která jasným a silným hlasem nese Jeho poselství do všech končin země.** Která se nijak nepředvádí ani nepodbízí, ale nabízí krásu evangelia v plné síle. Je pravda, že Pán Ježíš zejména v prvním období svého veřejného působení sděloval poselství o spáse pozvolna, jakoby po kapkách, snad aby nevzbudil nějaké negativní reakce, které by byly na škodu Jeho započatému dílu. To je však příznačné jen pro počátek Jeho působení. On si přeje, aby se evangelium hlásalo veřejně, a svým dvanácti apoštolům říká: „Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš!“ (Mt 10,27)

Evangelium dnešního dne nás podobně jako na mnoha jiných místech Písma svatého vyzývá k tomu, abychom neměli strach. Jsme děti Božího království a **naš osud je v Božích rukou.** Nebojme se „vládce toho světa“, nenechme se strhnout vábívyými řečmi mocných. **Ježíš žije** a říká nám: „**Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, kdo může vaši duši i tělo zahubit v pekle.**“ (Mt 10,28) Uvědomme si, že **ten jediný a nejvyšší mocný je náš Pán, Ježíš Kristus,** a prosíme Ducha svatého o dar bázně Boží. Opřeme se o svého Pána a Spasitele a budme povzbuzením, posilou i světlem pro druhé. Nepoužívejme násilí a zároveň se žádným násilím nenechme zstrašit. Z vlastních sil to nedokážeme. Prosíme Ducha svatého, aby nás k tomu uschopnil **darem vytrvalosti a síly,** neboť „všechno můžeme v tom, který nám dává sílu.“ (Fil 4,13)

Foto: Stanislava Vítová / Člověka víra

Středobodem všech a všeho je Ježíš Kristus, Boží Syn a Pán.

*My se k Němu jako křesťané hlásíme a svědčíme o Něm a celý život k Němu budujeme vztah. A když Mu zachováme věrnost, On, ukřižovaný a vzkříšený, nám dá věčný život v dokonalé radosti, štěstí a pokoji. Ježíš nám nenabízí nějaké ideje, nějakou nauku k věření, ani nezaložil filosofickou školu či humanitární organizaci. **On nám nabízí lásku a chce, abychom se pro Něj definitivně rozhodli a svědčili o Něm:** „Kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi.“ (Mt 10,32)*

Před závěrečným požehnáním poblahopřál biskupu Vlastimilovi za všechny přítomné a zejména za katedrální farnost P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D. Individuální gratulace přijímal biskup Vlastimil na půdě biskupství, kam všechny zúčastněné pozval na bohatý raut.

Vážený otče biskupe Vlastimile, v závěru své homilie jste se obrátil na Pannu Marii s prosbou o pomoc, „aby se nám všem dostávalo potřebných milostí a síly, abychom kráčeli dál cestou, kterou nám Ježíš ukázal. Kéž vytrváme v úkolu, který nám Boží prozřetelnost svěřila, a jdeme cestou až k tomu cíli, jímž je Boží království.“ To ze srdce přejeme a vyprošujeme při příležitosti Vašeho jubilea hlavně Vám, který jste naším pastýřem a Otcem. Kéž Vám Pán Bůh hojně žehná a naplňuje Vás svým Duchem, kéž je Ježíš Kristus Vaší oporou a útěchou ve Vaší náročné službě a nalézáte útočiště a odpočinek v Jeho Nejsvětějším Srdci a kéž je Panna Maria Vaší moc-

nou přimluvkyní a ochránkyní a skryje Vás pod svůj plášť. Milý otče biskupe Vlastimile, děkujeme za Vás Pánu Bohu. Děkujeme, že jste skutečně Jeho a že také milujete a z hloubi srdce uctíváte Pannu Marii. Děkujeme za Vaši službu i lásku k lidu své diecéze a nasazení pro budování Božího Království. Děkujeme, že pasete své ovce na svěžích pastvinách Božího slova a vedete svou diecézi k Němu. Dovolte mi citovat úryvek z Písma, který zrcadlí Vaše působení. Modlíme se za Vás a ne-
seme Vás ve svých srdcích:

„Ježíš se vrátil v moci Ducha do Galileje a pověst o něm se rozšířila po celém okolí. Učil v jejich synagógách a všichni ho velmi

chválili. Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagógy a povstal, aby četl z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno: Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy. Pak zavřel knihu, dal ji sluhovi a posadil se; a oči všech v synagóze byly na něj upřeny.“ (Lk 4,16–20)

Stanislava Vitoňová

POZVÁNKA: Diecézní pouť 2024 ve Strakononicích

Diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil a Vikariát Strakonice vás srdečně zvou na letošní Diecézní pouť v areálu hradu Strakonice. Je připraven bohatý dvoudenní program. Podrobné informace a přesný program najdete na webu <https://dieceznipout.cz/>.

Již v pátek 4. října se do Strakonice sjedou mladí. Po mši svaté a katechezi v kostele sv. Markéty společně povečeří a od 20:00 pro ně bude připraven Večer chval. Ubytování budou v Gymnáziu Strakonice (Máchova 174). V sobotu 5. října ráno po ranních chválách a snídani se mladí připojí k ostatním poutníkům a společně se všichni na 2. nádvoří Strakonického hradu pomodlí různě. Tam bude také slavena mše svatá, celebrowaná apoštolským nunciem Mons. Jude Thaddeus Okolo. Následovat bude blok tří přednášek (podrobnosti najdete níže). Pro děti bude připraven samostatný program, jehož součástí bude od 12:30 divadelní představení Teatr Pavla Šmída. Závěrečné požehnaní bude poutníkům uděleno v kostele sv. Markéty ve 14:30.

ANOTACE PŘEDNÁŠEK NA DIECÉZNÍ POUTI

1. přednáška: Apoštolský nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo

(Rytířský sál Strakonického hradu, 11:00).

J. Ex. arcibiskup Jude Thaddeus Okolo se narodil 18. prosince 1956 v Kanu v Nigérii. Na kněze byl vysvěcen 2. července 1983. V roce 1990 vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce a od té doby působil ve Srí Lance, Haiti, Antilách, Švýcarsku, České republice, Austrálii, Středoafričské republice, Čadu, Dominikánské republice Portoriku a v Irsku. Dne 1. května 2022 se vrátil do Čech jako apoštolský nuncius. Při své přednášce nám odhalí alespoň něco z jeho rozmanitého života.

2. přednáška: P. Pavel Pola

(kostel sv. Prokopa, 11:00).

Kněz Pavel Pola OCD je bosý karmelitán, podpřevor kláštera Pražského Jezulátka, který se od roku 2008 věnuje studiu sv. Terezie z Lisieux. V jeho přednášce o modlitbě se dozvíme, proč bychom se vlastně měli modlit? A co naše modlitba říká o Bohu? V přednášce se zaměří na kontemplativní modlitbu, tj. modlitbu v křesťanské tradici chápanou jako vztah přátelství

s Bohem, přebývání v Boží přítomnosti, cestu do vlastního nitra či naslouchání hlasu ticha.

3. přednáška: Hana a Petr Imlaufovi

(kostel sv. Markéty, 11:00).

Manželé Hana a Petr Imlaufovi již řadu let připravují snoubence na manželství a věnují se tématice manželství a rodiny v křesťanském duchu. Tentokrát si připravili přednášku s názvem „Jak mohou rodiče pomáhat dětem a dospívajícím v budování zdravé identity“. Budou se zabírat otázkou, co mohou rodiče dnes udělat proto, aby jednou byl jejich syn dobrým mužem a jejich dcera dobrou ženou podle Božího záměru. Jak podporovat u dětí zdravé sebevědomí a učit je poznávat, co dělá muže mužem a co dělá ženu ženou!

Všechny přednášky budou nahrávané a poté zveřejněné na YouTubeProlidi.online.

Texty M. Fürstové upravil Petr Samec

Rozhovor ke 30. výročí kněžství MONS. V. KROČILA

O kněžské službě začal Vlastimil Kročil vážně uvažovat v roce 1982 v komunistickém Československu, kdy politická situace víře ani trochu nepřála. Po maturitě jej třikrát nepřijali do litoměřického semináře. Proto se v roce 1988 rozhodl pro ilegální emigraci do Itálie, aby mohl naplnit své povolání. Vysvěcen byl až po ukončení studií v Římě a návratu do České republiky v roce 1994. Jeho cesta ke kněžství tedy byla dlouhá, klikatá a trnitá.

Otče biskupe, kde a jak jste poprvé pocítil povolání ke kněžství?

Nejprve jsem chtěl emigrovat už v roce 1983. Tehdy jsem si kvůli tomu koupil zájezd do francouzských Alp s tím, že zůstanu ve Švýcarsku a zařídím si život podle svých představ. Ale právě v Alpách jsem zakusil hluboký prožitek ze setkání s Bohem a v srdci jsem pocítil silné volání, abych se vrátil zpět do vlasti. V té době jsem nevěděl přesně, co všechno ten vnitřní hlas znamená. Až v mé rodné farnosti při setkání s knězem jsem dostal odpověď – a to takovou, že mě Bůh možná volá ke kněžské službě. A tak se započala moje cesta ke kněžství.

Vaše cesta začala v době nepřátelského postoje státu vůči církvi. Co pro Vás bylo nejtěžším krokem?

Nejtěžším krokem bylo získání maturity, čímž nemyslím maturitu jako takovou. Na denní studium mě nepřijali, a tak jsem musel navštěvovat při práci večerní střední elektrotechnickou školu. Hned po maturitě, v roce 1986, jsem požádal o vstup do semináře v Litoměřicích, ale ani tam mě nevzali, stejně tak jako ani po dvou dalších pokusech. To byl také důvod, proč jsem se v roce 1988 rozhodl k emigraci. Bylo to období mých vnitřních bojů, mnoha pochybností a hledání autentické Boží vůle. Teprve úspěšná emigrace a přijetí na Papežskou lateránskou univerzitu v Římě, mi bylo jasnou odpovědí, že Bůh chce, abych se stal knězem.

Kdo Vás v té době nejvíce posiloval?

Zásadní pro mě byl příklad a vzor kněze z naší farnosti, P. Aloise Perničky. On to byl, kdo mi umožnil nahlédnout do tajemství kněžského života a svým přátelským přístupem mi zároveň ukázal jeho bohatost a hloubku. Otec Alois ve mě probudil touhu přemýšlet o duchovním životě a kněžském povolání. Jeho vpravdě příkladný kněžský život byl pro mě nejen inspirací, ale také i velkou posilou.

Co bylo posledním impulsem k zásadnímu kroku na Vaší cestě – což byla v té době ilegální emigrace?

Jak jsem již zmínil, po trojím zamítnutí mé žádosti o vstup do litoměřického semináře, kdy mi bylo již 27 let, jsem nabyl pevného přesvědčení, že musím s větší rozhodností začít hledat nové cesty a možnosti, jak kněžství dosáhnout. Vzpomínám si, že můj otec měl určité pochybnosti o tom, zda je opravdu Boží vůle, abych se stal knězem. Vždyť také moje trojí nepřijetí do semináře se mohlo jevit jako Boží vůle. Bylo na čase, abych se rozhodl a začal zvažovat i případnou cestu manželství, neboť

Mons. ThDr. Vlastimil KROČIL, Ph.D.

i ta je posvěcená Kristem Pánem, jak mi můj otec připomínal. Cítil jsem ale, že je důležité udělat rozhodný krok, a tak jsem zvolil emigraci. Ta se nakonec stala úžasnou životní zkušeností a kdo ji neprožil, těžko pochopí. Jednalo se o skutečně existenciální rozhodnutí, které nebylo o tom, že začnu studovat v cizině, nebo o tom, že poznám nové věci. Toto všechno je dnes možné a běžné pro mnoho mladých. Emigrace v té době znamenala vstup do úplně nového a neznámého světa, ale nejprve a především, šlo o životně mimořádnou zkušenost opuštění a vzdání se mnoha věcí, přičemž jsem netušil, zdali to bude trvat jen pár let nebo celý život. Opuštění rodné země, opuštění vlastní rodiny, příbuzných i přátel... Rozhodnout se pro emigraci bylo především o této zkušenosti opuštění všeho.

Jak to bylo s Vaším návratem z Říma do Čech?

Jako student-emigrant jsem se naučil žít s vědomím, že se už nikdy nebudu moci vrátit zpět do rodné vlasti. Když se v naší zemi zhroutil totalitní režim, tak jsem najednou stál před velkou otázkou: Vrátit se, anebo zůstat v cizině? Někteří spoluobratři, se kterými jsem studoval, řekli, že se nevrátí, protože v bývalém Československu jim nebylo umožněno vystudovat.

Náruč jim otevřeli až v zahraničí a oni by to nyní chtěli rádi vrátit a poděkovat jim za to svou službou v jejich zemi. Já jsem si ale uvědomoval, že mé místo je v rodné vlasti.

Po vysvěcení jste téměř dvacet let (1997–2016) působil jako administrátor ve Veselí nad Lužnicí. Za Vašeho působení byl opraven kostel Povýšení sv. Kříže i farní areál a získal jste dokonce i Cenu města Veselí nad Lužnicí. Jak na tu dobu vzpomínáte?

Vzpomínám na tu dobu velmi rád a hluboce se mi vepsala do srdce. Myslím, že společnými silami všech farníků a lidí dobré vůle se podařilo ve Veselí vytvořit úžasné dílo, jak po stránce materiální, tak i po stránce duchovní. Z toho mám nejen dobrý pocit, ale i upřímnou radost. Do farnosti ve Veselí nad Lužnicí jsem se snažil přenést i některé zkušenosti z Itálie – třeba májové pobožnosti na zahradách. Italská zkušenost mi totiž otevřela nové horizonty a ukázala, co všechno je možné přenést i do našich podmínek. Začínali jsme skromně, ale když jsem z Veselí odcházel, sešlo se ve farním areálu na pět set lidí. Celou slavnost včetně pohoštění připravila padesátka dobrovolníků. Bylo to nádherné poděkování za mou téměř dvacetiletou službu ve farnosti.

Jak chápete a naplňujete Vaše biskupské heslo: „Amare et servire Domino“ (Milovat a sloužit Bohu)?

Příkázání lásky je naplněním celého Zákona. A jak to známe z evangelia, milovat Boha a milovat bližního je vůbec to nejdůležitější. Heslo **»AMARE ET SERVIRE DOMINO«** vychází tedy právě z tohoto. Je tím vyjádřeno, že hybnou silou veškerého konání by měla být láska, a to ve vertikálním i horizontálním rozměru, tedy vůči Bohu, vůči všem lidem i vůči celému stvoření. Apoštol Pavel to vyjadřuje krásně, když říká, že kdyby člověk měl cokoli na světě, kdyby měl ty nejlepší schopnosti a vlastnosti, i kdyby konal dobré skutky, ale bez lásky, nebylo by to k ničemu (srov. 1 Kor 13, 1-3). Pravou službou Bohu je v tomto smyslu právě láska. Touto láskou tedy chci naplňovat i biskupskou službu a tím sloužit Pánu. Skrze lásku a také i láskou prodchnout všechno konání, láskou naplňovat všechny činy. I když je to pochopitelně velký závazek, o jehož naplňování se musím znovu a znovu snažit s každým novým dnem, rozhodně se toho úsilí nevzdávám a chci i nadále pokračovat touto cestou.

Mons. VLASTIMIL KROČIL

(*1961)

Pochází z věřící rodiny z Modřic u Brna. Po třech marných pokusech dostat se na kněžská studia emigroval do Itálie, kde se stal studentem na Papežské lateránské univerzitě a na Papežské gregoriánské univerzitě. Kněžské svěcení přijal 16. července 1994 v Českých Budějovicích. Vyučoval patristiku a starokřesťanskou literaturu na Teologické fakultě Jihočeské univerzity. Působil v Jindřichově Hradci a okolních farnostech a od roku 1997 ve Veselí nad Lužnicí. V pořadí 13. česko-budějovickým biskupem jej jmenoval papež František, svěcení přijal 13. června 2015.

Foto: Stanislava Vitoňková / Člověk a víra

Třicáté výročí svého kněžského svěcení oslavil Mons. Vlastimil Kročil 13. července 2024 v katedrále sv. Mikuláše, kde při mši svaté poděkoval Pánu Bohu za dar kněžství a za všechny obdržené milosti. Před závěrečným požehnáním poblahopřál otci Vlastimilovi za všechny přítomné a zejména za katedrální farnost P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D.

Co se Vám během biskupské služby podařilo a z čeho máte osobně největší radost?

Svůj hlavní úkol jsem od počátku viděl v celkové stabilizaci diecéze. Konkrétně ve školství, aby církevní školy měly adekvátní prostory. To se podařilo – koupili jsme internát spojený s Biskupským gymnáziem v Č. Budějovicích a nechali jsme vybudovat nové učebny gymnázia v podkroví. Ukončena byla i dostavba nových učeben na církevní základní škole. Také Diecézní charita dříve pracovala v nedůstojných podmínkách. Proto jsme koupili nový dům v sousedství kanovníckých domů, aby Charita mohla službu mohla nejen rozšířit, ale také lépe centralizovat řízení své činnosti. Mám také radost, že se v roce 2021 podařilo završit dlouhodobě odkládanou opravu budovy biskupství. Celý úřad předtím několik let fungoval v provizorních podmínkách v několika budovách po celém městě.

Také jste založil Diecézně-misijní mezinárodní seminář „Redemptoris Mater“. Jak jste spokojen s jeho fungováním?

Sám za sebe mohu říci, že jsem velmi spokojen. Každý týden, pokud mi to pastorační povinnosti dovolí, se snažím bohoslovce v semináři navštěvovat, a tím mohu vnímat jejich duchovní růst. Bezpochyby je velmi pozitivní i to, že bohoslovci mohou získávat pastorační zkušenosti přímo v naší diecézi, kde mají možnost poznávat zdejší prostředí, mohou navštěvovat farnosti i věřící a prožívat s nimi jejich radosti i těžkosti. To vše jim napomáhá k tomu, aby se jednou jejich kněžská služba stala pro naši diecézi přínosem.

Co vás naopak nejvíce trápí?

Tíží mě nedostatek kněží, nemožnost obsadit a zajistit duchovní správu pro všechny farnosti. Velmi mi záleží na tom, aby se každý člověk mohl dostat k živému Božímu slovu a k eucharistii. Ne všude je to ale možné.

Jaké hlavní úkoly stojí před Vámi?

Mám starost o kněze, kteří žijí osamoceni na farách. Jsem otevřen i pro týmovou pastorační kněžství ve farnostech. Přál bych si, aby se do budoucna ve farnostech vytvářela živá společenství – proto kněze stále vybízím, aby si zvolili nějakou spiritualitu, o kterou by se v osobním duchovním životě i v pastorační práci opírali – třeba i společně s laiky. Farnosti už nejsou taková společenství, jak jsme je znali z minulosti. Pastorační práce vyžaduje nové přístupy, je potřeba misionářského ducha, abychom vyšli za lidmi. Kněz nemůže čekat v kostele, až za ním lidé přijdou, protože oni už většinou nepřijdou. Musí jít za nimi a hledat je jako dobrý pastýř. Ne každý kněz to svede a má k tomu odvahu.

Potřebuje dnes kněz i zázemí pro své spolupracovníky?

O tom jsem zcela přesvědčen, protože bez dobrého zázemí se pastorační práce ve farnosti těžko realizuje. Proto mám stále před očima úkol dát do pořádku fary, které si ponecháme ve vlastnictví, a které se stanou pastoračními centry našich kmenových farností. V nich budou moci žít a pracovat kněží opravdu důstojným způsobem a farnosti tam budou moci rozvíjet svoje pastorační aktivity. Jedním z kroků tohoto dlouhodobého procesu bylo také sloučení farností: z 354 se jejich počet snížil na 241, aby se naše síly soustředily do míst, kde se nachází živá církevní společenství. V neposlední řadě jsou to i záležitosti ekonomické. Biskupství se snaží investovat prostředky z církevních restitucí tak, aby byl do budoucna zajištěn dostatek finančních prostředků na mzdy kněží i civilních zaměstnanců.

Než jste se stal biskupem, doprovázel jste duchovně Fatimský apoštolát. Vaše jméno je spojováno i s hnutím Neokatechumenátní cesty. Ovlivňují tyto duchovní směry v církvi Vaši biskupskou službu?

Myslím, že mne stále inspirují, i když se těmto spiritualitám nemohu věnovat tak intenzivně, jako dříve. Ve svém úřadu trávím spoustu času administrativou, a tak se snažím být ve volném čase mezi lidmi – ať už je to Fatimský apoštolát, Neokatechumenátní cesty, nebo nějaké řeholní společenství. V komunitě se společně modlíme růženec, slavíme mši svatou, meditujeme nad Božím slovem a pak třeba společně povečeříme. Je pro mě velmi důležité, abych si uchoval ducha modlitby, ducha společenství, abych večery netrávil sám. O nedělích se snažím jezdit za kněžími v diecézi, procházím si s nimi celé nedělní „kolečko“ bohoslužeb a pak s nimi hovořím a poobědvám. Mohu se tak potkávat i s věřícími v malých farnostech. To je zcela zásadní pro můj duchovní život.

Která z osobností v českobudějovické diecézi je Vaším vzorem?

Je to určitě sv. Jan Nepomuk Neumann, který odešel do cizí země, aby tam sloužil Bohu a bližním. Tím je mi tento světec a prachatický rodák velmi blízký a inspirující. I já jsem ze své

rodné diecéze vyšel, abych sloužil jinde, byť vzdálenost mezi Brnem a Budějovicemi není tak velká. Jsem rád, že jako biskup mohu sloužit v krásném a malebném kraji, který dal církvi dva svaté Jany – Neumanna a Nepomuckého.

Co považujete za Vaše hlavní poslání jako pastýře diecéze?

Pro mě je zcela zásadní péče o křesťanský rodinný život. Rodina je nejen základ, ale také budoucnost. Máme-li dobré křesťanské rodiny, je před námi i dobrá budoucnost. Rodiny, kde se rodí duchovní povolání – ženská i mužská – jsou předpokladem toho, že se církev bude i nadále rozvíjet a přinášet plody. Druhou prioritou je pak pro mě charita, protože právě ta je měřítkem autenticity našeho prožívání víry. Jak říká Ježíš: „Cokoliv jste učinili jednomu z nejposlednějších lidí, mně jste učinili“ (Mt 25,40). Třetí prioritou je školství. Jsem rád, že v našem městě máme církevní školy od mateřské, přes základní a gymnaziální, až po vysokoškolské teologické studium. Trvalou křesťanskou formaci považuji za zcela zásadní pro rozvoj duchovního života v naší diecézi.

Jak byste chtěl, aby diecéze vypadala za 10 nebo 20 let?

Především bych si přál, aby naše diecéze pouze nepřezívala či živořila, ale aby žila naplno z víry ve Zmrtvýchvstalého Krista. S tím pochopitelně souvisí i dostatek kněží horlivých v duchovní službě, která je hlavním posláním církve. A protože jako biskup nemohu nemít starost o materiální potřeby duchovních a laických zaměstnanců v naší diecézi, přál bych si, abychom zůstali i nadále soběstační, díky plně funkčnímu ekonomickému modelu zajišťujícímu naše základní potřeby.

Co chcete vzkázat diecézánům?

Neztrácejte naději! „Kristus je Pán všech věků, on vládne dějinám, jeho je království i moc i sláva po všechny věky věků.“

Ptal se Petr Samec

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 1. 9.** 11:00 Dobrá Voda u Českých Budějovic: mše svatá
- 7. 9.** 10:00 Bohumilice: mše svatá (100 let od narození biskupa Antonína Lišky)
- 8. 9.** 8:00 Chvojnov: mše svatá
- 28. 9.** 10:00 Stará Boleslav: národní svatováclavská pouť
- 29. 9.** 9:00 Srní: mše svatá v rámci setkání hnutí fokoláře
- 5. 10.** 9:30 Strakonice: mše svatá (diecézní pouť)
- 6. 10.** 9:30 Dušejov: mše svatá s udílením svátosti biřmování
- 20. 10.** 10:00 Chvojnov: mše svatá s udílením svátosti biřmování

Změna vyhrazena

Personalia

A/ Ustanovení:

R. D. Andrzej URBISZ je k **15. 7. 2024** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Borovany** a z úřadu admin. exc. farností: **Jílovice, Ledenice, Mladošovice**, vikariát Č. Budějovice – venkov, a od **16. 7. 2024** je jmenován farářem farnosti **Sušice**, vikariát Sušice – Nepomuk (č. j. 1280/2024), a dále je od **16. 7. 2024** jmenován do úřadu admin. exc. farností: **Petrovice u Sušice** (č. j. 1281/2024), **Budětice** (č. j. 1405/2024) a **Kolinec** (č. j. 1406/2024), vikariát Sušice – Nepomuk; od **16. 7. 2024** je jmenován okrskovým vikářem vikariátu **Sušice – Nepomuk** (č. j. 1282/2024).

R. D. Mgr. Jaroslav KARAS je k **15. 7. 2024** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Mladá Vožice** a z úřadu admin. exc. farností: **Nová Ves (u Mladé Vožice), Smilovy Hory a Šebířov**, vikariát Tábor, a dále je odvolán z funkce sekretáře vikariátu **Tábor**, a z členství ve vikariátní radě, a ke stejnému datu je jmenován do úřadu administrátora farnosti **Borovany**, vikariát Č. Budějovice – venkov (č. j. 1283/2024); dále od **16. 7. 2024** je jmenován do úřadu admin. exc. farností: **Jílovice** (č. j. 1284/2024), **Ledenice** (č. j. 1285/2024) a **Mladošovice** (č. j. 1286/2024), vikariát Č. Budějovice – venkov.

R. D. Vojtěch BLAŽEK je k **15. 7. 2024** odvolán z úřadu farního vikáře **Děkanství u kostela sv. Mikuláše v Č. Budějovicích**, vikariát Č. Budějovice – město, a z úřadu spirituála **Biskupského gymnázia J. N. Neumanna v Č. Budějovicích**, a od **16. 7. 2024** je jmenován do úřadu administrátora farnosti **Mladá Vožice**, vikariát Tábor (č. j. 1287/2024); dále od **16. 7. 2024** je jmenován do úřadu admin. exc. farností: **Nová Ves (u Mladé Vožice)** (č. j. 1288/2024), **Smilovy Hory** (č. j. 1289/2024) a **Šebířov** (č. j. 1290/2024), vikariát Tábor.

R. D. Mgr. Jan MIKEŠ je k **15. 7. 2024** odvolán z úřadu admin. exc. farnosti **Dubné**, vikariát České Budějovice – venkov a z funkce výpomocného duchovního farností: **Prelatura Český Krumlov, Hořice na Šumavě, Kájov, Přídolí, Rožmberk nad Vltavou, Svěraz, Světlík, Větrník, Věžovatá Pláně a Zátoň**, vše vikariát Český Krumlov (č. j. 1291/2024); a dále je od **16. 7. 2024** jmenován farním vikářem **Děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město, a od téhož data je též jmenován **spirituálem Biskupského gymnázia v Českých Budějovicích** (č. j. 1292/2024).

P. Pavel HERTL, SDB je od **16. 7. 2024** jmenován administrátorem farnosti **Dubné**, vikariát České Budějovice – venkov a od **15. 7. 2024** je jmenován farním vikářem farnosti u **kostela sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích**, vikariát české Budějovice – město (č. j. 1293/2024).

R. D. ThLic. Jarosław Józef ŚCIERASZEWSKI je k **31. 7. 2024** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Bílá Hůrka** a z úřadu admin. exc. farností: **Nákří a Zahájí**, vikariát Č. Budějovice – venkov, a **Protivín**, vikariát Písek, a od **1. 8. 2024** je jmenován do funkce administrátora farnosti **Černovice**, vikariát Pelhřimov (č. j. 1296/2024). Dále je od **1. 8. 2024** jmenován do

funkce admin. exc. farností: **Choustník**, vikariát Tábor (č. j. 1297/2024), a **Věžná**, vikariát Pelhřimov (č. j. 1298/2024).

P. Jozef FEKETE, SJ. je k **31. 7. 2024** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Chvojnov** a z úřadu admin. exc. farností: **Vyskytná a Zachotín**, vikariát Pelhřimov, a od **1. 8. 2024** je jmenován do úřadu administrátora farnosti **Bílá Hůrka**, vikariát České Budějovice – venkov (č. j. 1299/2024). Dále je od **1. 8. 2024** jmenován do úřadu admin. exc. farností: **Nákří** (č. j. 1300/2024), **Zahájí** (č. j. 1302/2024), vše vikariát České Budějovice – venkov, a **Protivín**, vikariát Písek (č. j. 1301/2024).

P. Benedikt Rudolf MACHALÍK, OPraem, je od **1. 8. 2024** jmenován do úřadu administrátora farnosti **Chvojnov**, vikariát Pelhřimov (č. j. 1303/2024). Dále je od **1. 8. 2024** jmenován do úřadu admin. exc. farností: **Vyskytná** (č. j. 1304/2024) a **Zachotín** (č. j. 1305/2024), vše vikariát Pelhřimov.

Ing. Pavel POLÁČEK je k **31. 7. 2024** odvolán z jáhenské služby ve farnostech: **Borovany, Jílovice, Ledenice a Mladošovice**, vše vikariát Č. Budějovice – venkov (č. j. 1306/2024).

R. D. Mgr. Petr PLÁŠIL je k **28. 6. 2024** odvolán z úřadu admin. exc. farnosti **Strunkovice nad Blanicí**, vikariát Prachatice (č. j. 1396/2024). Ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

R. D. Vojtěch RAZIMA je od **29. 6. 2024** jmenován do úřadu farního vikáře farností: **Prachatice, Husinec, Ktiš, Lažiště a Vitějovice**, vše vikariát Prachatice (č. j. 1313/2024). A dále je od **29. 6. 2024** jmenován do úřadu admin. exc. farnosti **Strunkovice nad Blanicí**, vikariát Prachatice (č. j. 1314/2024).

R. D. Mgr. Mariusz KLIMCZUK je od **1. 7. 2024** jmenován výpomocným duchovním ve farnosti **Štěkeň** pro službu sestrám Congregatio Jesu (č. j. 1402/2024) a od **1. 7. 2024** jmenován výpomocným duchovním pro farnosti: **Strakonice a Štěkeň**, vikariát Strakonice (č. j. 1716/2024).

R. D. Mgr. Robert Konrad PARUSZEWSKI je k **15. 7. 2024** odvolán z úřadu admin. exc. farnosti **Kolinec**, vikariát Sušice – Nepomuk (č. j. 1403/2024).

R. D. Ing. Mgr. Václav SALÁK je k **15. 7. 2024** odvolán z úřadu admin. exc. farnosti **Budětice**, vikariát Sušice-Nepomuk (č. j. 1404/2024).

Prof. Ing. Mgr. Tomáš MACHULA, Ph.D., Th.D., Dr. je od **1. 7. 2024** ustanoven k jáhenské službě ve farnostech: **Jílovice, Ledenice a Mladošovice**, vše vikariát České Budějovice – venkov (č. j. 1715/2024).

B/ Ukončení kněžské služby v diecézi:

R. D. Milan BLAHA je k **31. 7. 2024** odvolán z úřadu farního vikáře farností: **u kostela sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích**, vikariát Č. Budějovice – město, a farnosti **Boršov nad Vltavou**, vikariát Č. Budějovice – venkov (č. j. 1278/2024).

P. Mgr. Ján Augustin GRAMBAL, OPraem je k **31. 7. 2024** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Černovice** a z úřadu admin. exc. farností: **Choustník**, vikariát Tábor a **Věžná**, vikariát Pelhřimov, a ke stejnému datu je též odvolán z funkce sekretáře vikariátu **Pelhřimov** a z členství ve vikariátní radě vikariátu **Pelhřimov** (č. j. 1295/2024).

P. Tomáš KOŇAŘÍK, OCr. je k **30. 6. 2024** odvolán z funkce výpomocného duchovního ve farnostech: **Jinín, Katovice, Radomyšl, Strakonice, Strakonice – Podsrp, Střelké Hoštice, Štěkeň a Volenice**, vše vikariát Strakonice (č. j. 1719/2024).

P. Pavel ŠIMŮNEK, SDB je k **31. 8. 2024** odvolán z úřadu farního vikáře **u kostela sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město (č. j. 1294/2021).

R. D. ThLic. Jaroslav ZYGMUNT je k **15. 7. 2024** odvolán z úřadu faráře farnosti **Sušice** a z úřadu admin. exc. farnosti **Petrovice u Sušice**, vikariát Sušice – Nepomuk, a ke stejnému datu je též odvolán z úřadu okrskového vikáře vikariátu **Sušice – Nepomuk** (č. j. 1279/2024). Od **16. 7. 2024 – 30. 8. 2024** je jmenován výpomocným duchovním ve farnosti **Sušice**, vikariát Sušice – Nepomuk (č. j. 1307/2024).

Upřímně všem děkujeme za jejich kněžskou službu v českobudějovické diecézi a k dalšímu působení přejeme Boží požehnání.

C/ Životní jubilea:

R. D. Mgr. Pavel ŠIMÁK,

oslavil **12. 7. 2024** své šedesáté narozeniny.

Mgr. Tomasz Maciej ZBUCKI, trvalý jáhen,

oslavil **13. 7. 2024** své padesáté narozeniny.

P. doc. Mgr. Jindřich ŠRAJER, SDB, Dr. theol.,

oslavil **15. 7. 2024** své šedesáté narozeniny.

R. D. Karel VRBA,

oslavil **22. 7. 2024** své devadesáté narozeniny.

R. D. Ing. Jan MIČÁNEK,

oslavil **28. 7. 2024** své šedesáté páté narozeniny.

Václav PIKEŠ, trvalý jáhen,

oslavil **18. 8. 2024** své šedesáté páté narozeniny.

Augustin JAROLÍMEK, trvalý jáhen,

oslavil **25. 8. 2024** své devadesáté první narozeniny.

R. D. Mgr. Jiří KALAŠ,

oslavil **1. 9. 2024** své padesáté narozeniny.

R. D. Mgr. Jaromír STEHLÍK,

oslavil **9. 9. 2024** své šedesáté narozeniny.

P. ThLic. Mariusz PIWOWARCZYK,

oslavil **10. 9. 2024** své padesáté páté narozeniny.

Mag. theol. Martin Matouš VÁVRA, CFSsS,

oslavil **11. 9. 2024** své čtyřicáté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

D/ Výročí kněžského svěcení:

Mons. ThDr. Vlastimil KROČIL, Ph.D.,

oslavil **16. 7. 2024** své třicáté výročí kněžského svěcení.

P. PhDr. ThMgr. Karol Gottschalk LOVAŠ, PhD., OPraem.,

oslavil **29. 8. 2024** své patnácté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

**karmelitánské
nakladatelství**

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice; ww.kna.cz, www.ikarmel.cz

Boží ajťák: 9 dní s Carlo Acutisem (2. vydání)

Corinna Turnerová

Svižně napsaný příběh o tom, jak „Boží influencer“ Carlo Acutis pomáhá.

„Máš leukémii!“ – Daniel se právě dozvěděl asi nejhorší zprávu, jakou si může teenager vyslechnout. Jeho rodiče jsou v šoku. Lékaři vidí jeho budoucnost tak půl na půl. Co bude dál?

Daniel se v zoufalství obrátí o pomoc na svého faráře. Kněz ho seznámí s osudem Carla Acutise, chlapce v jeho věku, s velmi podobnými zájmy – který ale už není mezi živými. Daniel si nejdřív pomyslí, co je to za nápad... Ale jak se snaží vyrovnat se svou nejistou budoucností, vzniká mezi ním a svatým chlapcem Carlem pozoruhodné pouto, snad i přátelství.

Jste mladí a zajímají vás svatí, ale jejich životopisy se vám zdají nudné nebo nepravděpodobné? Pak je tento svižně napsaný příběh z covidové doby, v němž vystupuje „Boží ajťák“ Carlo Acutis, určen právě vám.

brožovaná, 96 stran, 199 stran

Svatá Terezie z Lisieux (3. vydání)

Guy Gaucher

Nejlepší úvod do života svaté Terezie od Dítěte Ježíše pro širokou čtenářskou obec.

Gaucherova kniha je nejlepším úvodem do života svaté Terezie z Lisieux pro širokou čtenářskou obec. Autor se tu důsledně opírá o Tereziiny rukopisy, dopisy, básně, divadelní hry i modlitby.

Kdo vlastně byla mladá francouzská karmelitka, která ve čtyřiaadvaceti letech umírá na tuberkulózu? Byla ženou, která se toužila stát mučednicí a apoštolkou – a přitom usínala při modlitbě v kapli. Na rozdíl od jiných nevyhledávala přehnanou askézi – viděla v ní živnou půdu pro sebelásku, a tak se celým srdcem soustředila na Ježíše.

O její vášnivě lásce ke Kristu a malé duchovní cestě čteme v *Příběhu jedné duše*. Hlavním poselstvím této knihy je to, že dělat všechno s láskou k Bohu může úplně každý. Terezie potlačila v našich vztazích s Bohem matematiku a znovu dala Duchu Svatému v našem vnitřním životě místo, které mu patří. Její život je zázrak. Jen Bůh mohl z tak křehkého stvoření udělat nejuctivnější světici naší doby.

vázaná, 336 stran, 449 Kč

Milujme činem a nejen slovy

„To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe.“ (Jak 1,22) (ZÁŘÍ 2024, z nedělní liturgie 1. září, XXII. neděle v mezidobíA)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Vzpomínáte si, jak Mojžíš vystoupil na horu a obdržel od Boha 10 přikázání? Mojžíš pak vysvětlil lidem, že když se budou držet těchto správných zákonů, stanou se moudřími, budou žít dobře a ostatní lidé si jich budou vážit.

Když pak přišel na zem Ježíš, pomohl nám ještě lépe pochopit, jak žít tato nařízení a zdůraznil lásku, která je všechny shrnuje. A často vystvětloval, že nestačí je znát, ale žít je konkrétními skutky.

Ježíš sám nám dal příklad. O lásce jen nemluvil, ale miloval jako první, odpouštěl, miloval všechny. A může pomoci i nám, abychom to dělali. Žádá nás, abychom se snažili milovat konkrétně toho, kdo je vedle nás.

Dnes šel František navštívit Pavla, svého nejlepšího kamaráda: oba dva nadšeně sbírají samolepky. Pavel je ve svém pokoji a na stole má album, kam si chce nalepit samolepky, které si právě koupil.

František se přiblíží, vezme do ruky jednu samolepku a zvolá: „Hurá, tahle mi chybí!“ Pavla to velmi mrzí: „No tedy!“ Právě tato samolepka se dá tak těžko najít. Není žádná druhá, já ji potřebuji!“

V žádném případě mu ji nechce dát! Pak ale vidí kamaráda tak šťastného...pomyslí si: i když je to těžké...mohu udělat skutek lásky! A řekne mu: Tak jo, vezmi si ji, dám ti ji! František je opravdu šťastný a obejmě Pavla!

© PAFOW, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4, Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláre založeného Chiarou Lubichovou.

„To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe.“ (Jak 1,22) Dnešní verš je z Jakubova listu, který najdeme skoro na konci Nového zákona. List vybízí k dobrému křesťanskému životu. Část listu, z kterého je náš verš, mluví o poslouchání Božího slova a zároveň o tom, že máme podle tohoto slova žít. „Komu se Boží slovo zalíbí a vytrvá, takže není zapomnětlivý posluchač, ale také tak bude blahoslavený pro“

Tajenku z křížovky pošlete do **30. 9. 2024** na adresu katechetky@bcb.cz. Ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce

Mé ne-milé vzpomínky na otce biskupa Antonína

Nedávno jsem dočetl knihu *Nesvatí svatí a jiné příběhy*, kterou napsal biskup Tichon Ševkunov a u nás ji vydalo nakladatelství Pavel Mervart v Červeném Kostelci v roce 2017. Jsou to střípky ze života ruských pravoslavných mnichů. Moc se mi líbila. V závěru autor říká: „Zvlášť bych chtěl poprosit o odpuštění čtenáře proto, že jsem v knize musel mluvit sám o sobě. Ale bez toho se dokumentární vyprávění v první osobě neobejdou ... teď, když byla tato mozaika poskládána a já jsem tyto události přepsal, ..., byl jsem sám dojat, když jsem viděl bohatství milosti Boží ...“

Foto Antonína Lišky z vysokoškolského indexu Bohoslovcké fakulty UK v Praze (12. 10. 1948); Foto: archiv rodiny

A. Liška s papežem Janem Pavlem II. v roce 1990; Foto: archiv rodiny

A. Liška při biřmování ve Strakonících 26. října 1991; Foto: Miloslav Blahník, archiv rodiny

Já bych tím raději začal. Omlouvám se čtenářům, že následující řádky budou spíš o mně, než o Antonínovi, ale doufám, že v nich vynikne jeho pracovitost, věrnost kněžskému povolání za všech okolností, horlivost ve službě, trpělivost i (často navevnek skrývaná) laskavost.

Moje vzpomínky na něj nejsou „milé“ v tom smyslu, jak to lidé obvykle chápou. V naší rodině se city nikdy příliš nedávaly najevo. Srdečnými slovy se šetřilo a o nějakém objímání nebo mazlení nemůže být ani řeč. Naši předkové se striktně drželi evangelní zásady: „Až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: *‘Jsmo jenom služebníci, udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.*““ (Lk 17,7-10). Dnes jsme jim za to vděční. Naše vztahy jsou pevné, na rozdíl od mnoha jiných rodin, v kterých se to zpočátku sladkými slovy jen hemžilo, ale ze sladkosti se časem stala hořkost a příčina rozchodu. Svůj vztah k Antonínovi bych nejlépe vyjádřil slovy respekt (opatrný, možná trochu bázlivý) a úcta.

Jako děti jsme se ho báli a mně to vydrželo celý život. Tehdy (na přelomu 50. a 60. let) bydlel v rodném domě v Bohumili-

cích se svou maminkou a svobodnou sestrou, řeholnicí, které komunisté zabránili žít v klášteře. Když jsme tam přijížděli k babičce na víkend nebo na prázdniny, stál ve dveřích a vrčel: „Už jste tu zas? Jak dlouho tu budete?“ Babička s tetou to musely rychle žehlit. Dnes to naprosto chápu: v celém domě byly jen dvě obytné místnosti, v jedné byl on a ve druhé všichni ostatní. Dokud to byly jen maminka se sestrou, tak to šlo. Ale když jsme tam byli my, byl to zmatek a hlavně hluk. Odpoledne přišel z práce (pracoval jako úředník v místní pobočce Koh-i-nooru), obstaral hospodářství (v té době měli ještě několik krav, kousek pole a nějakou louku), pumpoval vodu pro dům i pro dobytek, a pak se teprve mohl věnovat tomu nejdůležitějšímu: byl tajně vysvěceným knězem a chtěl mít mši svatou, modlit se breviář a růženec, rozjímat, číst duchovní četbu, studovat ... I když se zamkl ve svém pokoji, přes dveře slyšel každé slovo a nemohl se pořádně soustředit. Čas od času sedl na kolo, odjel a vrátil se, až když jsme spali. To jezdil do Hrabců u Vimperka, kde tehdy žil a působil P. Květoslav Bukovský, redemptorista, který byl jeho duchovním vůdcem a zpovědníkem. Ale to jsme nevěděli. Pumpování vody bylo namáhavé. Trvalo hezkých pár minut, než vůbec začala téct a pak teprve bylo možné naplnit všechny

Rodina Liškových v Bohumilicích někdy těsně po válce. Antonín stojí vzadu, druhý zprava, vedle svého tatínka.

S bratry a sestrou cca v roce 1970: odleva P. Stanislav, František, S.M. Martina de N.D. a Antonín.

připravené nádoby. To proto, že pumpa byla v domě, zatímco studna asi 50 metrů odtud, na sadě, ve svahu pod hřbitovem. Čas od času přijeli na návštěvu nějakí chlapi. Až později jsem se dověděl, že to byli spolubratři redemptoristé (Jarda Saller, Vávra a další). Seděli u stolu, smáli se a pili kafe. Antonín jednou jen tak mezi řečí prohodil, že – vzhledem k poloze té studny – si po každém větším dešti vaříme kafe z těch nebožtíků. Pro mě to byla teologická otázka – nejspíš vůbec první, která se mi kdy v životě honila hlavou (ještě jsem ani nechodil do školy): Jak to bude při vzkříšení mrtvých s těmi buňkami, které prošly několika těly? Zeptal jsem se jich a oni se mohli potřhat smíchy.

Občas jezdil k nám do Volyně, když naši potřebovali s něčím pomoci. Pravidelně přijížděl na svatého Mikuláše. Přišel od vlaku a hned se šel projít. Mezitím přišel svatý Mikuláš. Věděl o nás všechno – napomínal, povzbuzoval, modlil se s námi. Při odchodu žehnal jako kněz na konci mše svaté (to bylo mamince nápadné a už tehdy tušila, jak se věci mají). Sotva odešel, vrátil se Antonín z procházky. Vrhli jsme se na něj: „Kde jsi byl? Byl tu svatý Mikuláš! Nepotkal jsi ho?“ On se jen usmíval a vyptával se, co svatý Mikuláš říkal. Tak si nás zkoušel, co jsme si zapamatovali. A hned zase pospíchal na vlak.

Na začátku 60. let koupil televizi, jednu z prvních ve vsi. Byla černobílá, s malou obrazovkou, ale pro nás to byl učiněný zázrak. Jezdil jsem tam pak častěji a dívali jsme se na sportovní přenosy. Pro něj bylo největším zážitkem finále Poháru mistrů v kopané 1962, ve kterém Benfica Lisabon porazila Real Madrid 5:3. Později říkal, že hezčí fotbal už nikdy v životě neviděl. Já si pamatuji až zimní olympiádu v Innsbrucku 1964, hlavně hokej a krasobruslení.

Abych tam nejezdil jen pro zábavu, dohodl se s našimi, že mě bude učit latinu. Snad to měl být nenápadný podnět k přemýšlení o kněžství? Já to tenkrát vůbec tak nebral. Moc jsem se neučil, musel mít se mnou nekonečnou trpělivost. Ale později se mi to velmi hodilo – jak na gymnáziu, tak na fakultě. Ostatní měli z latiny hrůzu a já jsem byl v pohodě.

Podruhé jsme spolu začali trávit víc času, když už jsem měl po maturitě a on byl farářem v Poříčí nad Sázavou. Je to v dojezdové vzdálenosti od Prahy a já u něj několik měsíců bydlel a jezdil jsem do Prahy pracovat. Nikdy jsem tam nebyl přes víkend, to jsem jezdil domů. Až mnohem později, a ne od něho, jsem se dověděl, že tam o víkendech přijížděli tajní studenti teologie na konzultace.

Bydlení to bylo mnohem horší, než kdysi v Bohumilicích. Starý činžovní dům, léta neopravovaný, bydlelo v něm ještě několik dalších starých lidí. Zda měli za úkol sledovat, kdo tam chodí a jak často, nevím. V té době by to nebylo nic divného. Bylo

třeba být opatrný. Nebyl tam vodovod, pro vodu se chodilo s vědry asi 150 metrů k obecní pumpě. Záchod byl v mezipatře, jeden pro celý dům a byl cítit na míle daleko. V bytě byly tři místnosti, dvě přední průchozí. Topilo se uhlím, pro které se chodilo do sklepa, a přitápělo se naftovými kamny. Dnes by tak nechtěli bydlet ani bezdomovci. Ale on byl šťastný, že je po 20 letech kněžství konečně v pastorači a tohle bral jako něco, co vůbec nestojí za řeč.

Hodně času věnoval opravám kostelů. Pracoval na nich sám s několika zdatnými důchodci. Materiál vozil trabantem. A znovu to bylo jako kdysi v Bohumilicích: odpoledne se vracel domů unavený a pak se až do noci věnoval kněžským povinnostem. Jednou večer, po nějakém nepříjemném rozhovoru s církevním tajemníkem, byl hodně zachmuřený. Seděli jsme u stolu a mlčeli. Od někoho dostal čerstvé koblihy, ještě teplé. Vzal jsem si koblihu, zakousl se do ní a z druhého konce vystříkla marmeláda přímo na něj. Zamračil se ještě víc, otřel se, ale neřekl ani slovo. Pak si vzal koblihu on a marmeláda vystříkla přímo na mě. V tu chvíli jsme se začali smát a všechn stres byl pryč.

Když jsem šel na vojnu, vezl mě na vlak do Benešova. Vtiskl mi do ruky růženec na prst. Měl jsem ho ještě mnoho let, ale pak se mi někam ztratil.

V pondělí 16. října 1978 večer jsme na starém tranzistorovém rádiu poslouchali vatikánský rozhlas. Zvolení Karola Wojtyły papežem přijal s tichou radostí. Právě připravoval dokumenty do báně jednoho opravovaného kostela a napsal tam, že se to stalo, „když církev svatou slavně řídil první papež slovanského rodu, Jan Pavel II.“ Za pár let se s ním osobně setkal, když už jako pražský pomocný biskup připravoval jeho první návštěvu v naší zemi.

Když se začalo proslýchat, že se má stát budějovickým biskupem, prohlašoval jsem, že se dám přeložit do jiné diecéze. Ale protože jsem váhavec a nerad se pouštím do něčeho nového, neudělal jsem to. A důsledky na sebe nenechaly čekat. Kolegové se se mnou najednou ne bavili o ničem jiném než o počasí a o fotbale, měli strach, aby se k biskupovi nedoneslo něco, co se k němu donést nemělo. Jiní naopak očekávali, že u něj protlačím něco, co se jim samým protlačit nepodařilo. Ale obojí byl omyl. On přísně dbal na to, aby nevznikl ani náznak nějakého nepotismu. Co jiným dovolil, to mně dovolit nechtěl. Když jsme náhodou byli spolu sami, mluvil jen o rodině a ptal se, jak se všem daří. O věcech farností a vikariátu mluvil jen v přítomnosti jiných. Přesto nepřestal být spravedlivý. Sám nikdy nekouřil, ale když přišel někdo, o kom věděl, že kouří, zapálil si rád. „Pojď, zakouříme si!“ zval mě, když mě viděl na chodbě na Biskupství. A přitom se vyptával na rodinu a na

A. Liška s maminkou (Vánoce asi v roce 1967).

známé. Dodnes si občas zapálím na hřbitově u jeho hrobu. Jednou mě tam jedna stará paní přísně napomínala, že na hřbitově se nekouří. Ale když jsem jí vyprávěl tuhle vzpomínku, úplně obrátila a pěkně jsme si popovídali.

Nerad viděl, když si kněží pořizovali nejnovější technické vymoženosti. Nabádal nás, abychom byli skromní a nebažili po něčem, co si obyčejní lidé ve farnosti nemohou dovolit. Jen s mobilními telefony se šzil okamžitě. Předtím mu trvalo často celé dny, než někoho zastihl a najednou měl všechny po ruce hned. Přestože měl velkou důvěru v Boha, na konci se asi trochu bál, co s ním bude. Věděl, že na Biskupství zůstat nemůže. Chtěl strávit konec života na Svaté Hoře se svými spolubratry redemptoristy, ale tam to také nešlo. Nakonec to vyřešil Pán Bůh sám a 15. října 2003, o svátku sv. Terezie Veliké, si ho vzal k sobě.

P. Pavel Liška

Neobyčejný život skromného biskupa

Jednoho říjnového večera v roce 2003 jsem náhodně přepínal programy v televizi, když mě upoutala krátká reportáž o pohřbu českobudějovického biskupa Antonína Lišky. I když jsem byl od Českých Budějovic vzdálen 800 kilometrů v mém domově na východním Slovensku, přece mě ta zpráva zaujala, protože jsem již několik let prožíval prázdninové týdny v jižních Čechách a čím dál víc do sebe vstřebával jejich podmaňující atmosféru.

Tehdy jsem však ještě nevěděl, že mě životní osudy přivedou ke kněžské službě v českobudějovické diecézi a že osobnost biskupa Lišky, i když jsem se s ním nikdy osobně nesetkal, se mi stane velice blízkou skrze pokus o první zmapování jeho životní cesty prostřednictvím diplomové práce. Nebylo by to možné bez velké vstřícnosti jeho blízké rodiny, přátel a širokého okruhu dalších lidí, kteří mě v tom povzbuzovali a inspirovali. Jsem si vědomý, že na pár stránkách nelze obsáhnout šířku života otce biskupa Antonína, dovolte mi tedy, prosím, abych se pokusil představit ho jen několika sondami.

„V naší rodině se s Pánem vždycky počítalo...“

Tak jednoduše, ale pravdivě představila osudy rodiny Lišků jedna z jeho praneteří. Antonín se narodil 17. září 1924 v Bohumilicích manželům Františkovi a Marii, rozené Staňkové. Kořeny rodiny Liškových však sahají do dnes již zaniklé obce Ogfolderheit (Jablonec), nacházející se v blízkosti Ktiše na Prachaticku. Pravdivost živé víry možno poznat po ovoci – k duchovnímu povolání se kromě Antonína rozhodl i jeho bratr Stanislav, který po emigraci do Kanady vstoupil k redemptoristům a sestry Marie a Ludmila, které se staly školními sestrami de Notre Dame. Živou víru si uchovaly i rodiny sourozenců Františka a Anny. Otec František umřel v roce 1957, nedožil se tak kněžského svěcení syna Stanislava a nemohl se dozvědět ani o tajném kněžství syna Antonína. Mamka Marie, která doprovázela Antonína v jeho pozdější veřejné službě, při primici syna Stanislava, když mohl navštívit své rodiště v roce

1970, prohlásila: „*Nejsem pyšná, ale jsem vděčná Pánu Bohu, že si naše děti vyvolil. Kdyby ho (Stanislava) tam prezidentem udělali, neměli bychom takovou radost, jako že se nám vrátil jako kněz...*“

Přijed's veselou myslí. Veselého dárce miluje Bůh.

Toto doporučení dostal od magistra noviců 19letý Antonín poté, co se rozhodl vstoupit do řehole redemptoristů a nastoupit noviciátní formaci v klášteře v Českých Budějovicích. Předcházelo tomu studium v rodných Bohumilicích, Vimperku, Čkyni, ale především pobyt v redemptoristickém juvenátu v Libějovicích, kde studoval i se svým bratrem Františkem. Již zde se projevilo Antonínovo velké nadání k cizím jazykům – kromě němčiny si zde přidal latinu, později i řečtinu, přičemž v starořeckých hexametrech dokázal skládat i různá vtipná blahopřání, za což sklízel velký obdiv u spolubratrů. V pozdějších letech teologických studií studoval také hebrejštinu, francouzštinu, absolvoval i několik semestrů arabštiny a aramejštiny – to všechno ho předurčovalo k slibné budoucnosti – studiu biblických věd v Jeruzalémě, aby mohl předávat poselství Bible svým spolubratrům v řadových školách. Nejdříve však musel absolvovat studia teologie a filosofie v Obořišti a později na Bohoslovecké fakultě Karlovy univerzity v Praze.

Těším se na civil...

Nakonec bylo všechno jinak. Po převzetí moci komunisty v roce 1948 začalo velké pronásledování křesťanů, které krutě zasáhlo i řeholní řády. Během tzv. barbarské noci z 13.

na 14. dubna 1950 byl spolu s bratřími internován v koncentračním klášteře v Králíkách a po několika měsících poslán k Pomocným technickým praporům v Komárně a na Sliachi, kde prožil čtyři roky. Vidina biblických studií v Jeruzalémě vzala za své a místo toho se otevřela realita života v dělnickém prostředí. „Na vojně jsem získal dvě zkušenosti – mimo jiných. Jedna je radostná – bych si totiž dokázal na kterémkoliv místě a oboru vydělat vše, co potřebuji. Druhá mě ovšem příliš nepotěšila, totiž že v dělnickém životě je dost těžké zachovat si ideální výši, jakou bych si přál a o kterou se mám snažit. Ale nakonec i to je dobré – vede to ke skromnosti – a potom právě v boji se sílí. Těším se na civil – chtěl bych se dostat do nějaké velké továrny, abych poznal pravé dělnické prostředí, jeho otázky, potřeby, obtíže i krásy – to vše mi jistě jen prospěje.“ Po propuštění do civilu se Antonín vrátil do rodných Bohumilic a pracoval v dělnických profesích více než sedmnáct let života.

Liška nedostane ani poslední šumavskou faru!

Během pobytu v PTP využil, stejně jako i jiní řeholníci, příležitost k tajnému kněžskému svěcení. Během krátké dovolené odjel do Prahy a dne 22. září 1951 v kapli Školských sester de Notre Dame v Ústavu pro hluchoněmé v Praze – Krči přijal z rukou pražského pomocného biskupa Mons. Kajetána Matouška podjáhenské, jáhenské i kněžské svěcení. Byl zavázán k přísnému zachování mlčení o svém svěcení. Většina příbuzných, ale i řeholních spolubratrů se o jeho kněžství dozvěděla až koncem šedesátých let, i když jeho maminka a sestra Martina, která žila s nimi v domácnosti, byly o jeho svěcení informovány již dříve a účastnily se mší svatých, které slavil v civilním oblečení v jejich domě. V období tzv. pražského jara se mu podařilo dokončit oficiální studia na bohoslovecké fakultě a hledal možnosti kněžského působení v českobudějovické diecézi, kde se mu snažil maximálně vyjít vstříc biskup Mons. Josef Hlouch. Tyto snahy však ztroskotaly na nesouhlasu krajského církevního tajemníka Leo Drozdka, který prohlásil, že „Liška nedostane ani poslední šumavskou faru.“ Antonín proto vážně zvažoval i možnost působení při obnově řeckokatolické církve na východním Slovensku, kde mu připravoval půdu řeholní spolubratr Ivan Mastiliak. Doba začínající normalizace však překazila i tyto plány. Otevřela se mu však možnost působení v pražské arcidiecézi, do které ho velmi rád přijal biskup František Tomášek. Využil přitom nepřítomnost pražského krajského církevního tajemníka a vstřícnost jeho zástupce, který s kněžským působením Antonína Lišky souhlasil. Tak se stal otec Antonín v roce 1971 administrátorem a později farářem v Poříčí nad Sázavou, odkud spravoval i okolní farnosti.

Jdete na první místo. Nebojte se počátečních překážek.

I tato slova adresoval biskup Tomášek novému správci farnosti Poříčí. Věděl totiž, co ho čeká. Neopravené kostely, nemožnost používat farní budovu, pronájem malého bytu bez koupelny a WC, ale obětaví a nezištní farníci. Antonín se snažil o poctivou kněžskou službu. Všechny promluvy – kázání při bohoslužbách, pohřbech nebo svatbách si připravoval písemně – rukou nebo později na psacím stroji. Dokázal ocenit kvalitní liturgickou hudbu. Fyzicky se angažoval při opravách kostelů a kaplí, často navštěvoval domácnosti a přijímal početné návštěvy, i když věděl, že je hlídán Státní

ThDr. Antonín Liška CSsR, 11. biskup českobudějovický.

bezpečností. Především se snažil udržovat pravidelný kontakt se spolubratry redemptoristy, pro které se stal neformální autoritou. Časem se k Antonínovi přistěhovala maminka, která mu vedla domácnost až do své smrti v roce 1984 a byla mu velkou pomocnicí při úkolech, které velice brzy překročily hranice poříčské farnosti. V roce 1975 Antonín popři námahavé farní pastoraci dovršil teologická studia doktorátem, ve kterém zpracoval téma „Zmrtvýchvstání v moderní exegezi.“ Zachytil v něm zřejmě nejbohatší a neplodnější diskusi k tomuto tématu, která proběhla na přelomu šedesátých a sedmdesátých let, přičemž zde zúročil své bohaté jazykové a biblické znalosti. Neodmítl možnost služby v tzv. podzemní církvi a několik let přednášel v různých bytových seminářích v Praze biblické předměty. Díky jeho biblickým a jazykovým znalostem byl přizván do práce na tvorbě ekumenického překladu Bible, kde úzce spolupracoval s dalšími odborníky z různých církví. Připravoval především překlad a komentář 1. listu Korintským a komentář k Matoušovu evangelium a spolupracoval i na dalších částech tohoto výjimečného biblického a ekumenického projektu. Kardinál Tomášek však využil znalosti otce Antonína i v oblasti kanonického práva a od roku 1975 ho jmenoval soudcem a později předsedou Metropolitního soudu v Praze. Protože kvůli rozsahu jeho práce byl Antonín nucen každý týden na několik dní jezdit do Prahy, jmenoval ho kardinál v roce 1987 sídelním kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta a zařídil jeho přestěhování do kanonického bytu na Hradčanském náměstí v Praze. Popři svých dosavadních činnostech Antonín dojížděl svým autem značky Trabant i do farností na severu Prahy, které dostal do správy.

Ať ti není mitra a berla těžkou...

Když se v roce 1988 po dlouhé odluce obnovila jednání mezi Svatým Stolcem a Československem, byla nastolena otázka jmenování nových biskupů. Po dlouhých obstrukcích nakonec československá vláda souhlasila s obsazením některých biskupských stolců a pro pražskou diecézi byli dne 19. května 1988 jmenováni dva noví pomocní biskupové – Jan Lebeda a Antonín Liška. Jejich biskupské svěcení pro-

běhlo 11. června 1988 ve svatovítské katedrále, jedním ze tří spolusvětitelů byl kromě kardinála Tomáška i Mons. Kajetán Matoušek, který otce Antonína vysvětil na kněze a dlouhá léta nesměl vykonávat veřejnou biskupskou službu. Za své biskupské heslo si Antonín zvolil heslo redemptoristického řádu *Copiosa apud eum redemptio* (*Hojné je u něho vykoupení*). Svěcení biskupa Antonína se účastnili jeho bratři redemptoristé, příbuzní, povolení přijet dostal i jeho bratr Stanislav, který působil v Kanadě. Slavnostní den však biskupu Liškovi trochu znepríjemňovaly zdravotní potíže související s nedávnou operací žlučníku, kvůli které se pak neúčastnil slavnostního pohoštění v arcibiskupském paláci. Malou a vtipnou potíž také způsobila neplánovaná záměna rozličně velkých biskupských miter Mons. Lišky a Mons. Lebedy. Jistě mu však musel způsobit radost dopis, který dostal od řeholního spolubratra P. Josefa Hanzla, působícího v českobudějovické diecézi: *„Milý otče biskupe Antoníne, ... Modlíme se, aby i naše diecéze měla biskupa. Škoda, že nám nedali Tebe! Rozuměls bys našim lidem. Také mám radost, že jsi prvním biskupem v naší kongregaci za dobu jejího trvání u nás. Kéž Ti sv. Alfons a naši světci pomáhají, kéž sv. Jan Neumann, Tvůj rodák, jde s Tebou všude tam, kam Tě církev pošle. A také ať ti není mitra a berla těžkou, jak tam bylo řečeno při svěcení v Praze. Je to snad hezké na pohled, ale myslím, že to je skutečně těžká služba v této době a této zemi. Pán ať je tady s Tebou. Ještě malá poznámka. Přesně v 11:22 dořekl Otec světitel konsekraci modlitbu nad vámi oběma. Bylo nám při tom dobře. Jen škoda, že se kolem Tebe pohybovalo více cizích, než vlastních spolubratřích, ale asi i to musí nést jako těžký úděl. Prosím o požehnání na dálku a prosím Tě, často žehnej naši kongregaci, svým bratřím.“*

Díky za dobrý příklad

Díky biskupskému svěcení mohl biskup Antonín ještě více pomáhat staříčkému kardinálovi Františkovi Tomáškov. Události začínaly nabírat rychlý spád. Probíhalo Desetiletí duchovní obnovy národa, kde se angažoval v práci oficiální komise. Blížilo se svatořečení Anežky České, a přípravu na tuto událost svěřil kardinál biskupu Antonínovi. Své farnosti na severu Prahy proto musel předat nástupci P. Jiřímu Paďouroví OFM Cap., se kterým se poprvé setkal na pouti do Říma v roce 1977 při příležitosti svatořečení Jana Nepomuka Neumanna, rodáka z Prachatic. Jistě tehdy netušili, jak se jejich životní cesty budou prolínat. V říjnu 1989 navštívil biskup Liška Svatého otce Jana Pavla II., aby ho informoval o přípravách poutníků do Říma, požádal ho o audienci pro poutníky a poděkoval mu za jeho laskavost vůči Čechům. Řekl mu, že se všichni poutníci těší na setkání s ním v Římě, ale ještě více na jeho návštěvu v Československu. Papež mu odpověděl, že se také těší a pevně věří, že dojde i k jeho návštěvě Československa. Oba mluvili svými rodnými jazyky a dobře si rozuměli. Za několik měsíců došlo k naplnění těchto přání a biskup Liška z pověření kardinála Tomáška jako první ještě v letadle v pražské Ruzyni přivítal sv. Otce Jana Pavla II. v Československu. Když chtěl při představování papeži říci své jméno, papež zareagoval: *„Vím, Liška.“* Ještě před touto návštěvou byli jmenováni noví biskupové na všechny uprázdněné stolce v Československu a dne 31. března 1990 mohl biskup Liška v českobudějovické katedrále vysvětit nového českobudějovického biskupa Mons. Miloslava Vlka. Došlo tak k zajímavé situaci, kdy biskup světitel

Setkání biskupa Lišky s papežem Janem Pavlem II. v říjnu 1989.

vysvětil svého předchůdce na biskupském stolci. V náročných dnech začátků devadesátých let stál Antonín Liška po boku staříčkého kardinála Tomáška jako jeden z jeho nejbližších spolupracovníků – druhý generální vikář. Poté, co papež přijal třikrát nabízenou rezignaci pražského arcibiskupa, byl biskup Liška zvolen dočasným administrátorem arcidiecéze, dokud katedru sv. Vojtěcha nepřevzal biskup Miloslav Vlk, který se po roce musel stěhovat z Českých Budějovic do Prahy. Přehled pražského působení otce Antonína zakončíme vzpomínkou Mons. Jana Graubnera při oslavě biskupových 75. narozenin: *„Velmi rád vzpomínám na dobu, kdy jsem Vás poznával v komisi Desetiletí, když jsme se scházeli po večerech, kam jste přicházeli sice často unavený, ale za to vždy sloužící a starající se i o naše hladné žaludky po dlouhé cestě, nebo jste mi dal i nocleh. Tehdy na mě udělala velký dojem Vaše skromnost a pokora. Díky za dobrý příklad.“*

Budu vás mít rád

Koncem srpna 1991, několik dnů po pohřbu kardinála Tomáška, odletěl biskup Antonín na pouť do Kanady a Spojených států amerických, aby navštívil místa spojená s působením sv. Jana Nepomuka Neumanna. Během pobytu ve Philadelphii se dozvěděl, že ho Svatý otec Jan Pavel II. plánuje jmenovat biskupem v Českých Budějovicích. Biskup Liška toto jmenování přijal jako vůli Boží ochotně, byť s vědomím oběti a poslušnosti. Jmenování bylo zveřejněno 28. srpna 1991 v poledne, právě v ten den měl možnost slavit mši svatou na hrobě sv. Jana Neumanna, jednoho z nejslavnějších rodáků českobudějovické diecéze a jediného světce pocházejícího z území diecéze od jejího založení. Do úřadu českobudějovického biskupa byl uveden v sobotu 9. listopadu 1991. Kromě změny biskupského erbu změnil také své biskupské heslo, kterým však opět vyjádřil svoji příslušnost k řádu redemptoristů. *Evangelizare pauperibus* (*Hlásat evangelium chudým*) – se stalo náplní jeho biskupské služby v rodné diecézi, kde předtím nesměl působit. Uvědomoval si, že ne všichni sdílejí nadšení z jeho jmenování. Kolovaly o něm řeči, že je neprůbojný, váhavý, nemá rád laiky, je konzervativ-

ního ladění. Ti však, kteří ho znali již dlouhá léta, měli z jeho jmenování upřímnou radost. Na otázku, co mohou věřící diecéze od něho očekávat, odpověděl prostě: „*Budu vás mít rád. A vynaložím všechny síly, aby se šířilo Boží království.*“ Nelze stručně popsat rozsáhlou činnost biskupské služby, která ho v devadesátých letech čekala při obnově diecéze po letech komunistické devastace, jak v duchovní, tak v materiální a organizační oblasti. Je však možné říci, že biskupská služba v Českých Budějovicích z Antonína Lišky neudělala ani politika, ani církevního hodnostáře, ani slavného kazatele, ani skvělého manažera. Potřebná rozhodnutí pečlivě zvažoval ze všech možných úhlů a promýšlel, jak by se odrazily u všech zúčastněných – i u těch nejposlednějších. Všechna veřejná vystoupení si dopředu pečlivě písemně připravoval. Neměl rád jakoukoliv povýšenost a nadřazenost. Nerad vystupoval v roli nadřízeného, nerad používal biskupské insignie mitru a berlu. Z duše se mu protivilo líbání prstenu. Navenek mohl působit dojmem uzavřeného člověka, ale neztrácel svůj optimismus a osobitý humor, který znali především jeho nejbližší spolupracovníci. Především si však stále ponechával jednu výrazně pozitivní vlastnost – lásku k prostým lidem. Biskupské pověření bral jako vykonávání Boží vůle: „*Čest nebo trest – ani to, ani ono. Pověření. A vůle Boží. Tu беру rád. A jsem rád budějovickým biskupem.*“ Po dosáhnutí kanonického věku 75 let podal biskup Antonín v roce 1999 do rukou sv. Otce abdikaci. Papež ho však i nadále pověřil vedením diecéze a v roce 2001 mu poslal pomocného biskupa – koadjutora Mons. Jiřího Padouru, který ho vystřídal na biskupské stoličce po přijetí abdikace 25. září 2002. Když 9. listopadu 2002, přesně 11 let od uvedení na biskupskou katedru, předával biskupskou berlu svému nástupci, vyjádřil emeritní biskup toto poděkování: „*Snažil jsem se spravovat diecézi jako služebník a otec, jak říká sv. Petr: Ne jako páni nad těmi, kteří vám jsou svěřeni, a buďte jim příkladem. Snažil jsem se hlásat Boží slovo ať vhod či nevhod, ve věrnosti pravdě evangelia v hlásání církve a Svatého otce. A děkuji za to, že mi Bůh pomáhal a vy jste mě přijali a spolupracovali jste se mnou.*“

Měl nás všechny rád... a my jsme měli rádi jeho

Biskup Antonín i jako emeritní biskup bydlel v biskupské rezidenci. Přestěhoval se do menšího bytu a v rámci svých možností byl i nadále k dispozici svému nástupci, respekto-

Biskupské svěcení A. Lišky dne 11. června 1988 (světitel František kardinál Tomášek, 1. spolusvětitel Francesco Colasunno, 2. spolusvětitel Kajetán Matoušek).

Hrob Antonína Lišky na hřbitově sv. Otýlie v Č. Budějovicích.

val však jeho nové plány a nezasahoval do jeho rozhodnutí. Ještě devět měsíců se aktivně podílel na životě v diecézi. Stále více se však projevovala jeho fyzická slabost a nemoci. Jako člověk zvyklý neustále pracovat byl ve věku devětasedmdesáti let úplně fyzicky vyčerpan. V posledních letech rychle začal ztrácet sluch. Narůstající hluchota mu ztěžovala komunikaci s lidmi a způsobovala postupnou izolaci od okolí, což mu přinášelo nové utrpení. Postupně se přidaly další zdravotní problémy, které ho v červnu 2003 připoutaly na lůžko. Mons. Antonín Liška, zaopatřen svatými svátostmi, umřel po krátké nemoci ve středu dne 15. října 2003 ve svém bytě v biskupské rezidenci v Českých Budějovicích. Bezprostřední příčinou smrti byla zástava srdce. V čase úmrtí jeho nástupce biskup Jiří Padour sloužil v katedrále sv. Mikuláše mši svatou pro studenty Biskupského gymnázia. Během přípravy obětních darů mu bylo oznámeno, že biskup Antonín odešel k Pánu. Na konci bohoslužby biskup Jiří oznámil tuto zprávu svým diecézánům a poprosil je o modlitby za zesnulého otce biskupa Antonína...

Dne 23. října 2003 se uskutečnily pohřební obřady za zesnulého biskupa. Papežský nuncius Erwin Ender se v zaplněné katedrále rozloučil s otcem Antonínem slovy: „*Vždy budeme s vděčností vzpomínat na jeho příkladnou hlubokou zbožnost, jeho lásku a věrnost církvi, jeho osobní skromnost a jeho životní svědectví coby příkladného řeholníka, kněze a biskupa.*“ A primátor Českých Budějovic Miroslav Tetter velice upřímně řekl: „*Měl nás všechny rád, tak jak to vyplývalo z jeho povahy a postavení. A my jsme měli rádi jeho...*“ Podle poslední vůle byl otec biskup Antonín Liška pohřben do hrobu otců redemptoristů na českobudějovickém hřbitově, v blízkosti hrobky českobudějovických biskupů. Večer přinesla televize krátkou reportáž o pohřbu 11. českobudějovického biskupa...

P. PhDr. Mgr. Jozef Gumenický

Dobrovolníci Diecézní charity pomáhají lidem už 20 let

Hynek Klimek je známý jihočeský novinář a spisovatel. I když mu brzy bude osmdesát let, dojíždí ze šumavského Javorníku do Českých Budějovic. Jako dobrovolník Diecézní charity pořádá pravidelná Setkání s literaturou pro lidi s duševním onemocněním. Cestu mu může zrušit jen silný mráz, velká sněhová nádílka nebo onemocnění. A proč to všechno dělá? „To, že se nechovám sobecky a pomáhám druhým mi dává nedocenitelný pocit, že nežiju zbytečně,“ říká.

Dobrovolnické centrum Diecézní charity vzniklo před 20 lety jako podpora pro klienty Charit v českobudějovické diecézi. Spolupracuje s mnoha dalšími zařízeními. Jedním z nich je například Nemocnice České Budějovice. Dobrovolníci tam docházejí za pacienty na několik oddělení, které jinak žádní příbuzní nenavštěvují, a povídají si s nimi, předčítají jim, pokud to zdravotní stav dovolí, vezmou je na krátkou procházku. „Přišel jsem za paní, která byla očividně smutná, přešla, a ještě k tomu nemluvila. A tak jsem přemýšlel, jak to udělat, abych nevyprávěl celou dobu jenom já. A ona mi posunkem naznačila, že má vedle postele knížku a že by byla ráda, kdybych jí z ní něco přečetl. Tak jsem zajásal, vzal knížku a hodinu jsem četl. A té paní to udělalo obrovskou radost. Z tváře jsem poznal, že to bylo přesně to, co potřebovala, co chtěla,“ popisoval před časem ve vysílání Českého rozhlasu České Budějovice jednu ze svých dobrovolnických návštěv mladý student Lukáš Bednář.

Dobrovolníci jsou ale potřeba i jinde. Asistují v chráněném bydlení ve Veselí nad Lužnicí lidem s různými druhy hendikepu na cestě k osamostatnění, v domech s pečovatelskou službou, ale také doučují děti a nabízejí jim smysluplné trávení volného času, když vyrůstají na okraji zájmu svých rodičů. „Máme také speciální program určený seniorům. Hledáme do něj nejen dobrovolníky, ale také seniory, kteří se cítí opuštěni a uvítali by pomoc nebo jen přátelské návštěvy někoho, komu zase naopak třeba může v životě scházet maminka, babička nebo otec a dědeček. Pro každého klienta hledáme vhodného parťáka, naše základna je široká,“ popisuje Eva Předotová, vedoucí služeb Diecézní charity České Budějovice.

EPIDEMYE a AsiHlasy

24. 9., 18:00
**kostel Obětování Panny Marie
na Piaristickém náměstí**

Akustika nejstaršího kostela v centru Českých Budějovic.
Energie kapely Epidemye podpořená sborem.
**Výtěžek ze vstupenek podpoří Dobrovolnické centrum
Diecézní charity České Budějovice,
které funguje už 20 let.**

Diecézní charita České Budějovice

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK NA WWW.XTICKET.CZ

PARTNER KONCERTU: **BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ**

MEDIÁLNÍ PARTNER:

**Nemáte čas jít na koncert
a přesto chcete podpořit
fungování diecézního
dobrovolnického centra?**

Můžete zasláním libovolného příspěvku na účet:
1000039989/5500 nebo přes platební bránu na
stránkách www.dhcb.cz/podporte-nas

Diecézní charita má aktuálně necelou stovku stálých dobrovolníků a nabízí jejich pomoc v rámci celé diecéze. „Chtěli bychom nějak důstojně oslavit toto výročí a zároveň podpořit fungování našeho Dobrovolnického centra. Přestože dobrovolníci pracují bez nároku na honorář, je potřeba poskytnout jim administrativní zázemí, pojištění, hradit náklady, školit je, zajišťujeme také pravidelné supervize a podobně. Proto jsme se rozhodli uspo-

řádat tento pozitivní energií nabitý koncert, protože právě takoví jsou naši dobrovolníci a přesně to potřebují naši klienti. Pomoc a radost do života. Zvu srdečně každého, kdo je by chtěl koupěním vstupenky podpořit, aby přišel a strávil s námi příjemný večer,” říká Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.

Veronika Rybáčková

Tábor „Cesta kolem světa za 80 dní“

Diecézní centrum pro katechezi navázalo na víkendové duchovní obnovy pro děti ve školním roce a pozvalo děti na letní tábor, který se konal na Ktiši od 11. do 18. července 2024.

Náš společný týden probíhal podle známého románu Julese Verna „Cesta kolem světa za 80 dní“. Žádné z dětí knihu neznalo, a tak byl pro ně děj napínavý až do konce. Každý den jsme se posunuli o kousek dál ke splnění cíle Philease Fogg – tedy uskutečnit cestu kolem světa jako sázku se členy Reformního klubu, a to z Londýna směrem na východ přes Evropu, Suezský průplav, z Indie do Japonska, odtud přes Tichý oceán do San Franciska, pak napříč Spojenými státy do New Yorku, přes Atlantik parníkem do Liverpoolu a odtud zpět do Londýna. Děti se seznámily i se sluhou Proklouzem, zachráněnou indickou mladou vdovou Audou, inspektorem Fixem, který byl na stopě právě panu Foggovi jako domnělému lupiči z anglické banky a dalšími postavami z románu. Děti prožívaly jejich dobrodružství též při hrách – např. si svou zručností musely vydělat, aby si mohly „koupit slona“ (když musel pan Fogg se svým sluhou vymyslet, jak pokračovat dál na své cestě v Indii, když dráha napříč Indií nebyla ještě celá hotová, přestože noviny tvrdily opak), poté osvobodily ženu přivázanou ke stromu, nebo se naučením biblického textu vysvobodily z vězení, které hrozilo sluhovi Proklouzovi za znesvěcení pagody v Bombaji aj.

Děti se ovšem nesoustředily jen na příběh pana Fogg, ale každý den v nějaké šíře odkrývaly biblický text, ke kterému byl většinou ještě nějaký úkol k většímu pochopení textu, nad kterým jsme se pak večer při modlitbě hlouběji zamýšleli. Poznávali jsme společně Boha, který tvoří dokonale a my to můžeme vidět v přírodě, což ale narušil člověk a narušuje to svými hříchy. Bůh nás však neopouští a nekonečně miluje. Děti se nazpaměť učily hymnus o lásce z listu sv. Pavla Korintanům (1 Kor 13,1-7). Daruje nám své odpuštění a vybízí nás k odpuštění. Ježíš nás učí, co je důležité – nelpět na penězích, na věcech, ale umět myslet na druhé, na jejich prospěch a neoplácet zlým za zlé. Snažily se zapamatovat si též zlaté pravidlo: „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi.“ (Mt 7,12) Téměř každý den jsme měli mši svatou, za což jsme velice vděční otci Rafaelu Kacovi, řediteli DCŽM Ktiši.

Příběh Philease Fogg jsme si vypravovali postupně každý

Foto: Iva Hojková

den a závěr děti intenzivně prožívaly – jak byly smutné, když se nejprve dozvěděly, že pan Fogg nestihl do Londýna přijet včas. Nutno podotknout, že svatba pana Fogg s paní Audou je skoro vůbec nezajímala. O pár hodin později se však jejich oči rozjasnily a výraz tváře se změnil, až propukly v jástot, když pan Fogg do Reformního klubu přeci jen nakonec dorazil včas. Samozřejmě že se hned vynořila otázka „Jak to?“, asi jako nám všem, kteří knihu četli anebo viděli známý kreslený španělsko-japonský animovaný seriál. Pomocník Matouš nám vysvětlil, že si pan Fogg neuvědomil časový posun, a když směřoval na východ, získal vlastně den k dobru. Někdy se nám v životě může zdát, že je vše ztracené, nemá to smysl, nevidíme východisko, ale s Ježíšem se může vše v dobré obrátit, s ním můžeme zvítězit. Týden byl vydařený, požehnaný. Díky Bohu za vše.

za Pastorační středisko Iva Hojková

Jubilejní rok s Duhou

Od září 2024 začne vycházet již 32. ročník časopisu DUHA – katolického časopisu pro děti mladšího školního věku. DUHA je zdrojem informací a inspirace také pro rodiče, prarodiče, vyučující náboženství, kněze, katechetky a katechety, vyučující v mateřských školách a na prvním stupni ZŠ i pro všechny, kteří se věnují náboženskému vzdělávání a katechezi v rodinách, na farách a ve školách. Do roku 2011 vycházel časopis s pověřením Biskupství českobudějovického, nyní vychází DUHA pod záštitou kongregace petrinů a jejím šéfredaktorem je P. Dr. theol. Tomáš Cyril Havel CFSsS. Redakce položila P. Cyrilovi několik otázek.

Otče Cyrile, časopis Duha vychází již přes 30 let, a to je bez pochyby velký úspěch. Můžete přiblížit, o čem časopis je a proč jej lidé čtou?

Proč lidé časopis Duha čtou, to by bylo asi dobré se zeptat přímo jich. Z některých reakcí našich dospělých čtenářů mohu usoudit, že jim pomáhá hovořit s dětmi – ať už jako rodiče nebo jako katecheté – o Bohu a své víře. Z reakce dětských čtenářů bych pak mohl myslet, že to jsou na prvním místě vtipy, které v každém čísle na poslední straně najdou. Ale ty jsou – jak víme – motivační pro ty, kteří listují časopisy odzadu.

Po celou dobu, co Duha vychází, zachováváme jeho jedinečné schéma. Každé číslo se totiž vždy věnuje pouze jednomu tématu, např. nějaký biblický text nebo některou svátost nebo život konkrétního svatého a v rubrikách a na webových stránkách pak nabízí různé možnosti, jak se dá promýšlet. Letošní první číslo s názvem PŘEJI TOBĚ TO DOBRÉ, CO SOBĚ se věnuje stmelování skupiny dětí na začátku školního roku, ať už se sejdou ve škole, v náboženství nebo doma u stolu v novém zářijovém režimu. Pomůže k tomu příběh a zjištění, že každý má své jiné představy a potřeby, který nejsou důvodem k šikaně, naopak by jim měli ostatní – pokud to jen trochu jde – vyjít vstříc. A je dobré vědět, že to platí o každém, že společné soužití je dlouhodobý úkol a že v Bibli na to najdeme i návod.

Obsah časopisu vytvářejí kromě Vás i další spolupracovníci v redakci. Můžete je trochu poodhalit?

Samozřejmě a rád, protože bez nich by Duha nebyla. Je to především Eva Muroňová, která dlouhou dobu pracovala na katechetickém středisku v Ostravě a připravila řadu už časem

prověřených metodických materiálů k výuce náboženství. Jinak pracujeme formou otevřené redakce, kterou tvoří stabilnější jádro – vyučující náboženství z praxe, rodiče dětí – a pak kdokoli, kdo by se chtěl, nebo zrovna má čas se přidat. Pokud můžu jmenovat, velké zásluhy má Irena Kintrová, Lenka Táborská, nebo Hana Pechová. Velmi si vážíme taky spolupráce s Ludmilou Muchovou. Její jméno je s Duhou spojeno od samých porevolučních začátků a připravuje rubriku pro děti, které se rády ptají. Samozřejmě potřebujeme i ilustrátory a grafiky a tady je to především Jana Baladová a pak také Zuzana Kupcová, Eva Drančáková a Tomáš Velzl. Nově máme v redakci i evangelickou farářku Ivu Květonovou, abychom vyšli vstříc i dětem jiných křesťanských církví. A abych nezapomněl, pořád se občas inspirujeme také tím, co připraví kolegové v Rakousku, kde takový časopis vychází už přes sedmdesát let. V českobudějovické diecézi máme od počátku mnoho katechetů a katechetek, kterým Duha přirostla k srdci a ti každý rok věnují mnoho sil, aby oslovili nové zájemce. Rád bych zde některé z nich jmenoval a vyslovil jim upřímné poděkování. Jsou to manželé Čapkovi, Lenka Hanžlová, Hana Pechová, manželé Šmídlůvi a další. Moc díky za vaši katechetickou práci!

Jak redakce vybírá témata, kterým se bude časopis věnovat?

Témata jsou částečně určena liturgickým rokem, takže máme pravidelná témata spojená s adventem, s postní dobou nebo s Velikonocemi. Pak jsou to témata žádaná praxí – sem patří např. svátost smíření, mše svatá nebo některé novozákonní texty. Část témat je ale i o obecných křesťanských hodnotách, které mohou najít širší uplatnění i ve škole nebo ve školních družinách.

Mohou témata navrhnout i čtenáři?

Za to jsme velmi rádi a na konci každého školního roku takovou možnost opakovaně nabízíme.

Co bude hlavním obsahem nadcházejícího ročníku a proč?

Tentokrát to bude Jubilejní rok 2025, který papež oficiálně zahájí o Vánocích. Když jsme přemýšleli, jak ho přiblížit dětem, napadlo nás zůstat u tématu otevřené brány. Ty jsou otevírány u římských bazilik a je s nimi spojováno milosrdenství, otevřenost srdce k potřebám druhým, smíření apod. My nabídneme příběh o sv. Martinovi, který u brány města našel potřebného a nepřehlédl jej, adventní kalendář s příběhy, které se staly

TŘI DŮVODY, PROČ SI PŘEDPLATIT DUHU

PRO RODIČE	PRO KNĚZE
<ul style="list-style-type: none">Budete mít společné téma a můžete si s dětmi povídat o Bohu.O Bohu píšeme jednoduše, ale ne zjednodušeně, výuku náboženství tak zvládnete i doma.A k tomu zábavné prvky a podpora na webu.	<ul style="list-style-type: none">Budete mít vždy po ruce vhodný dárek.Budete mít přehled, co děti řeší a co je zajímavé.Budete mít inspiraci pro výuku náboženství nebo k promluvám pro děti.

NA ŠKOLNÍ ROK ZA 500 Kč

Děkujeme za vaši přízeň! Pracujeme nízkonákladově a bez reklam.

u bran, branek a dveří, hru o cestách, co vedou do Říma, nebo velikonoční příběh o Ježíšovi, který prochází zavřenými dveřmi a učedníkům přeje pokoj.

Jakým způsobem je možné časopis získat? A existuje i jeho elektronická verze?

Časopis je možné předplatit – to je nejlepší cesta. Zkrátka zajít na náš web www.moje-duha.cz nebo přímo na náš e-shop www.petrinum.com a tam si objednat předplatné. Papírovou přihlášku možná najdete na našem letáku i ve vašem kostele, ale to není vždycky spolehlivé. Co se elektronické verze

týká, ta zatím neexistuje. Víím, že tudy asi půjde budoucnost a trochu nad tím začínáme přemýšlet. První krok bude, že pře-děláme náš web a zkusíme utvořit jakýsi digitální tým, který by pak tuto stránku rozvíjel. Kdyby se chtěl někdo zapojit, je vítán, ať mi klidně přímo napíše.

Na závěr bych chtěl zdůraznit, že celkově pracujeme s velkým nadšením a bez reklam, tedy jsme velmi rádi za každého předplatitele nebo podporovatele, protože bez nich by Duha nebyla.

Ptal se Petr Samec

Salesiánské středisko mládeže otvírá od září mnoho kroužků

Jsme Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích a nabízíme volnočasové aktivity především dětem a mladým lidem. V duchu salesiánských hodnot vychováváme, vzděláváme a pomáháme v obtížných životních situacích dětem a mladým lidem k samostatnému a spokojenému životu.

Široká paleta kroužků

Pro nadcházející školní rok jsme pro Vás kromě oblíbených stálic, jako jsou **kroužky keramické, horolezecké, sportovní, hudební**, připravili opět několik zajímavých novinek.

Od září si tak u nás budete moct na **kroužku Dovedných rukou** užít barevného tvoření pro předškoláky a malé školáky. Děti si na kroužku vyzkouší různé výtvarné techniky, rozvinou svoji tvořivost a fantazii.

Nakreslit, naměřit, uříznout, obrousit, sešroubovat, natřít, přitlouci, přivrtat ...a je to. Ale co to je? Přece **Kroužek malého kutila**. Jen malý kutil zjistí, co si na kroužku lze vyrobit.

Pro všechny parádnice a slečny, které se chtějí líbit je právě **Beauty koutek – salón krásy** ten pravý. Dívky získají spoustu dobrých rad, jak pečovat o svůj zevnějšek a vše si zároveň prakticky vyzkoušejí.

Chcete-li se vydat vstříc múzickým uměním, mohl by Vás zaujmout náš **Dramatický kroužek** či **kroužek Arteterapeutického malování**, kde se kromě malování můžete těšit také na kreslení, modelování či různé zajímavé psychologické hry. Pro ty technicky více zaměřené z Vás připravujeme **kroužek Minecraftu**.

Pro nejmenší děti i tento školní rok opět otevřeme **kroužek Horosportik**, který je určen pro děti ve věku od 2 do 5 let.

Na **kroužku Mažorettek** se děti naučí základním pohybovým, ale i technickým prvkům s hůlkou, vnímat prostor kolem sebe a rozvíjet a zdokonalovat své koordinační schopnosti a rytmické citění.

Těšit se můžete i na **Lego kroužek**, kde se najde každý, kdo rád skládá nejrůznější výtvary z Lega. Rozvíjí se tím u dětí jemná motorika, logické myšlení, představivost i trpělivost.

Jak vidíte, od září bude u nás připravena pestrá nabídka kroužků pro mladé sportovce, umělce, kutily, tanečníky, výtvarníky, hudebníky a vůbec všechny, kdo nechtějí zahálet, ale naopak se chtějí rozvíjet, učit se novým věcem, potkávat kamarády, a hlavně se bavit. Takže neváhejte a přidejte se k nám! Klade-me důraz na individuální přístup a přátelské vztahy. S dětmi

pracujeme v menších skupinkách a není pro nás na prvním místě výkon, ale to, že děti chodí na kroužek rády a baví je u nás trávit volný čas.

Přihlašování na kroužky

Hlásit se můžete přes www.esal.cz. Přehled všech kroužků a bližší informace k nim, včetně návodu, jak se přihlásit, naleznete na našem webu www.sasmcb.cz, případně na telefonu **733 741 521** (koordinátorka zájmových kroužků K. Tintěrová). Těšíme se na nové tváře a společnou zábavu, kterou si zde všichni zajistě užijeme!

*Kateřina Tintěrová,
koordinátorka zájmových kroužků*

Už vám to zase začne!

Na prázdniny jsem se vždycky těšil. A těším se na ně pořád, zvláště když teď pracuji z velké části jako pedagog. Ale nechápejte to prosím špatně, neznamená to, že nemám rád svou práci, ale protože mám zkušenost s tím, že hodně věcí, co jsem v životě potřeboval, jsem se nenaučil ve škole, ale právě o prázdninách. Tehdy, kdy čas neběžel podle zvonění, ale jen tak a nemuselo se nic. Dalo by se říct, trochu jako v ráji.

Prázdniny, a tedy svého druhu ráj, protože se nemuselo do školy, končí. Rodiče nám s bratrem vždycky trochu škodolibě říkali: „Už vám to zase začne!“

Ano, a už to zase začíná. Po prázdninách se vrací obvyklý režim. Dospělým začne obvyklé zabývání se emaily, domluvenými termíny, schůzkami a pracovními povinnostmi a možná i obvyklá předsevzetí, jak rozplánovat těch krátkých čtyřiašedeset hodin, tak aby se to stihlo všechno včetně odpočinku.

Jestli jste rodiči, začne vám asi taky doba, kdy budete organizovat svým dětem volný čas, přihlašovat je na kroužky, vřdyt přece, kdo ví, co se jim bude v životě hodit. Možná je pak taky budete vozit z místa na místo, aby se to stihlo, a v důsledku toho se váš i jejich volný čas stane zaneprázdněností.

V rodině jedněch mých známých se před několika měsíci narodil malý Jáchym. Je to kluk jako buk. Má se čile k světu a rád poslouchám, jak se pomalu v tomto našem čase a prostoru rozkoukává.

Jedna skutečnost, kterou jsem slyšel vyprávět jeho maminku mě zaujala a přivedla k zamyšlení. Na malém Jáchymovi jsou pozorovatelné tři výrazné typy trávení času. Jednak samozřejmě jí a spí – to je pochopitelné. Jednak ho se stejným zaujetím zajímá, co se děje kolem. To se věnuje poctivě a vytrvale věcem, které mu nabízí svět a lidé kolem něho. To je taky jasné. Ale pak má třetí období, kdy potřebuje mít čas, aby to všechno nějak zpracoval. Nechce, poté, co toho tolik viděl, slyšel a zažil, jít hned spát nebo jíst. Potřebuje pohoupat, pochovat, jenom tak koukat do prázdna nebo jenom si tak monotónně broukat. Prostě mít prázdno a čas, aby si uložil to, co předtím prožil. Tolik krátká zpráva z pozorování.

Ta má ale důležitý důsledek. Myslím si totiž, že platí nejen pro to malé batole. Každé dítě – ano, každý člověk – potřebuje nejen jíst a spát a aktivně prožívat nebo tvořit, ale i mít prázdno. Mít čas zpracovat a vstřebat to, co život přinesl. Jen tak nedělat nic, ale vlastně přitom dělat něco hodně podstatného, co nakonec přispívá k naší životní spokojenosti. Potřebujeme mít prázdno, aby se v nás naše vzpomínky a zážitky usadili, abychom je přetvořili ve vzpomínky a mohli třeba později z čeho brát, až se dostaneme na hranice svých sil a možností.

V „prázdných“ chvílích dostáváme prostor k nahlédnutí smyslu života a sebe sama, chcete-li prostor ke kontemplaci Boha. Starověcí Řekové byli přesvědčeni, že v takových chvílích se učíme a děláme to nejpodstatnější, a ten čas – představte si – nazývali slovem *scholé*. Ano, slovo, které se stalo základem našeho slova škola, původně vyjadřovalo „prázdno“!

Slyšíte taky to varování? Nebo aspoň důvod k zamyšlení?

A tohle posvěcení prázdna nenese pouze starověký antický svět. I Ježíš svým jednáním potvrzuje hodnotu odpočinku a zotavení. Workoholici prominou, ale Ježíš svým způsobem čas „nic-

Foto: Archiv TF JU

nedělání“ posvěcuje. Třeba v Markově evangeliu (Mk 6,30-34). Učedníci se vrací k Ježíši. Splnili úkol, který jim dal, a plní dojmů vypráví o tom, co zažili. Bylo by na místě očekávat, že se i my dočteme, co se učedníkům stalo nebo hned několik takových příběhů. Evangelista však překvapivě píše, že Ježíš – místo aby učedníkům empaticky naslouchal a i přesto, že práce by bylo pořád až nad hlavu – je odvádí na opuštěné místo, aby si odpočali.

Zkušenost potvrzuje, jak jsou takové chvíle důležité. Získáme odstup od každodenních starostí, nahlédneme nad tím, co se děje a čeho jsme si nestačili všimnout, teprve až utichnou myšlenky „co ještě a co ještě...“ nahlédneme smysl toho, co se nám a kolem nás v životě děje.

V první kapitole Bible, v knize Genesis, se dozvídáme, že i Bůh – po šesti dnech práce – odpočíval. Všichni potřebujeme pravidelný čas odpočinku a rekreace. Právě v čase odpočinku se děje re-kreace, opětovné tvoření. Nalézáme nově sami sebe. A biblicky řečeno, i nově tvoříme sami sebe.

Takže co si popřát na začátek školy? Možná abychom s vaničkou nevyhlídli dítě a nezapomněli, že prázdno je taky škola. A mnohem důležitější než leccjaký mimoškolní kroužek.

P. Dr. theol. Tomáš Cyril Havel CFSsS